

ΑΚΡΟΠΟΛΙΣ

ΦΙΛΟΛΟΓΙΚΗ

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

ΠΑΛΑΙΑ ΚΑΙ ΝΕΑ, ὑπὸ Ἀλκίμου.
Σ' ΑΓΑΠΩ; μυθιστόρημα Ἰ. Μαυρί.
ΝΥΜΦΗΣ ΕΚΛΟΓΗ, διήγημα τοῦ Ὁσμάν.
ΠΙ ΔΕΣΠΟΙΝΙΣ ΚΕΡΟΓΑΡ, διήγημα Ἰ. Σανδῶ.
ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ ΤΗΣ ΧΘΕΣ ΚΑΙ ΣΗΜΕΡΟΝ.
Παλαιὰ ἀναμνήσεις. Ὑπὸ Κ. Ἰ. Πρασσά.
ΑΜΕΡΙΚΑΝΙΚΑ ΗΘΗ, Γάμος χωρὶς πολλὰς δια-
τυπώσεις.
Ο ΜΥΣΤΙΚΙΣΜΟΣ τῶν Ἑλλήνων.
ΠΕΡΙΗΓΗΣΕΙΣ. Ἀφρικανικαὶ περιηγήσεις.
ΔΙΑΤΙ ΔΕΝ ΕΜΟΝΟΜΑΧΗΣΕ. διήγημα Camille
Berri.
ΠΑΓΚΟΣΜΙΟΣ ΗΘΟΣ.

ΠΑΛΑΙΑ ΚΑΙ ΝΕΑ

Γενεολογία. — Μία ἐκτετατὴ μικρὰ γενεα. Γενεὰς
καὶ διαζύγιον. Τὸ πρόβλημα ἐνδὸς διδασκάλου. — Ἀπο-
τέλεσμα τῆς φαντασίας. — Βροχή ἐκ . . . μελάνης.

Ἡ γενεὰ! Πόσον εἰς τὰς ἡμέρας ἡμῶν ἐξέπασε τὸ
αὐτὸ σπυρὸν καὶ ἐπιβάλλον τοῦτο δαίμονα τῆς ἀνδρότη-
τος! Ὅλγαι σήμερον τρέρουν γενεάδες, καὶ αὐτὰς
ἐν ἀνέλεον ὡς ἐπὶ τὸ πολὺ μεγέθους, οἱ πλείστοι δὲ
ἐν κοινωδοποιούσιν, ξυρίζοντες αὐτὴν εἰς τὸ μέσον, ἢ ὡς
ἐν ἡμέτερος κ. Μυριακθούσης εἰς τὰ ἄκρα, ἐν ᾗ ἄλλοι τὴν
ἀποστολὴν ἐλοστέως, παραβαίνοντες τὸ ρητὸν τοῦ Δευτε-
ρονόμιου: *non radete barbam* ὁ μόνος δὲ ἀκολουθῶν ἐπὶ
παύσας τὸ ρητὸν τοῦτο εἶνε δ' ἄλλος, παρὰ τῷ ὅτι τὸ
πατριγένημα τοῦ γενεοπορεῖν μεταδόθη καλλίσθεν ἀπὸ
πατρὸς εἰς πατρίδην.

Ἐν τούτοις, ἐν τῇ ἐποχῇ ταύτῃ τῆς παρρησίας . . .
τῆς γενεαδοῦς ἀναφανήν μία τῶν μικροτέρων γενεαδῶν
ἐκείνης ποτε ἐκείνησαν τὰς σιγῆς τῶν θυγῆτων. Ἡ
γενεὰ αὐτῇ, ἔχουσα δύο ἀκριβῶς μέτρων μῆκος, ἀνέ-
στη εἰς τὸν κύριον Βύλλερσδόχον, ἐπισκοπὸν τῆς πόλεως
Στρασβούργου, ὅστις ἐπὶ τὴν ἐργασίαν ἐργάζεσθαι, διὰ νὰ μὴ ἐμ-
ποδίζηται ἐν τῇ ἐργασίᾳ τοῦ ὑπ' αὐτοῦ τοῦ χροσίου τοῦ
ἐκείνης ἢ ὅπως τῷ ἀπένειμα, θέτει τὴν γενεαδὰ συνεισπρα-
ξάντων ἐνταῖς σπουδαίου προσηγορευμένου εἰς τὸ στήθος

Καὶ τὸ παραλῶν ἐκρ ὁ κ. Βύλλερσδόχος περιηγήθη
τῇ ἐπιβάνει τῆς ἐκτετατοῦ αὐτοῦ γενεαδοῦς εἰς Ἀμ-
στερν. Μαγεσίαν, Πέλλαν κλπ. Τώρα ὅμως ἐπὶ

στρεψε καὶ ἐργάζεται ἐκ νέου εἰς τὸ ἐν Στρασβούργῳ ἐ-
πλοποιεῖν τοῦ, μὴ εὐρύν, φαίνεται, ἐν τοῖς ταξιδίοις
τοῦ τὴν πρέπουσαν ἐκτίμησιν καὶ ἀνταμοιβὴν τοῦ προ-
νομίου τοῦ.

..

Ἄλλ' ὅμως πόσον πλείοτερον θὰ ἐξετιμᾶτο καὶ θὰ
ἐκποποιεῖτο οὗτος ἂν ἔξη ἐν τῇ καλῇ ἐποχῇ τῆς Ἑ-
λεονόρας δὲ Γυγιέν. Ἐνθυμείσθε βεβαίως τὴν Ἑλε-
ονόραν ταύτην, σύζυγον τοῦ βασιλέως τῆς Γαλλίας Λου-
δοβίκου Ζ'. πρὸς ἐν ὡς προῖκα προσέφερε τρεῖς τῶν
περιφημοτέρων γαλλικῶν ἐπαρχιῶν. Ὁ Λουδοβίκος ἦτο
ἀνθρωπος ἀσθενικὸς, καὶ δύστροπος διὰ τὴν σύζυγον τοῦ,
ἀλλ' εἶχε μορφήν κοσμοκυμένην δι' ὥραίας γενεαδοῦς
καὶ ἡ Ἑλεονόρα ὑπέφερε πλήρη ὑπομονῆς ὅλας τοῦ
τῆς ἰδιοτροπίας. Ἡμέραν τινὰ ὅμως ὁ βασιλεὺς, ὑπεί-
κων εἰς τὴν συμβουλὴν τοῦ ἀρχιεπισκόπου, ὅστις ἐπὶ τοῦ
πνεύματός τοῦ ἐξήκει μεγάλην ἐπιρροήν, ἐξύρισε ἐλθ-
όντων τὴν γενεαδὰ τοῦ.

Τοῦτο ἤρκεσεν ὥπως φέρῃ ἀνατροπὴν [εἰς] τὰ καθε-
στῶτα.

Ἡ βασίλισσα μόλις ἰδοῦσα αὐτὸν οὗτο ἐξυρισμένον
ἐδήλωσεν ὅτι τῇ ἦτο ἀδύνατον πλέον νὰ ζῇ μετ' ἀνθρω-
πον στερούμενον γενεαδοῦς ὁ βασιλεὺς τῇ ἀπήγγεσε νὰ
μὴ ἐπεμβαίη εἰς τοιαῦτα σοδὰρ ζήτηματα, ἢ φιλο-
νεικία κατὰ μακρὸν ἐπαταθῇ καὶ ἐπὶ τέλους ἀπέληξεν
εἰς διαζύγιον, τὸ ὅποιον λαβούσα ἡ Ἑλεονόρα τῷ 1152,
ἐξέλειξε μετὰ ἐξ ἑβδομαδᾶς ἕτερον σύζυγον, τὸν δοῦκα
τῆς Νορμανδίας, ὅστις ἀναμφιβόλως θὰ ἦτο κατοχὸς
ἐκὶ εὐκαταφρονήτου γενεαδοῦς.

..

Ἐκσυραχθῆτε ἐκ τῆς ἀνωτέρω γενεολογίας: Ἄλλ'
ἔχετε ἀκόμη ὑπομονήν, διότι ἡ γενεὰς τοῦ κ. Βύλλερ-
σδόχου ἔφεραν εἰς τὴν νύκτιν ἡμῶν ἱστορίαν ἐν ᾗ θὰ
ἴδῃτε διδασκαλὸν μαχόμενον ὡς ἀρχαῖον ἐλυσμινίαν,
ὅπως ἀποκτήσῃ πρόβκιον στερούμενον καὶ αὐτὸ πρᾶγ-
ματικῆς ἀξίας.

Ὁ διδασκαλὸς Φιλελφός, καθὼς ὁ Παῦλος Τέδης
διηγεῖται εἰς τὸ σύγγραμμά τοῦ Ἐγκώμιον
Φραγκίσκου Φιλελφίου, ἤρξε μετ' ἄλλου
περὶ τῆς βραχυτέρας μιᾶς συλλογῆς. Ὁ μὲν ἦτο Ἰτα-
λός, ὁ δὲ ἄλλος Ἕλλην ἐκ γενετῆς καλούμενος Τιμό-
θεος ὑποστήριξεν δὲ ὁ μὲν εἰς ὅτι ἡ τελευταία συλλογὴ
μιᾶς λέξεως ἑλληνικῆς ἦτο βραχέα, ὁ δὲ τουναντίον.

Ἀπεφασίσαν νὰ λύσωσι τὴν διαφοράν των διὰ στοι-
χημάτων, καὶ ὁ μὲν Ἰταλὸς ἐπτοχρηματῆσεν εἰς ὠρισμέ-
νον χρηματικὸν ποσόν, ὁ δὲ Ἕλλην, πλείον ἢ βέβαιος περὶ
τοῦ κέρους, εἰς αὐτὴν τοῦ τὴν γενεαδὰ.

Παρὰ προσδοκίαν ὅμως ὁ Τιμόθεος ἔχασε τὸ στοιχη-

μα. "Όσα καὶ ἂν προσέφερον εἰς τὸν Φίλελλον δι' ἀντί-
τιμον τῆς γενειᾶδος του ὑπῆρξαν ἀπαράδεκτα. Μεθ'
ὅλας του τὰς ματαίας πάρακλήσεις, ἡ ἀνηλεὴς ἰταλὸς
τῷ ἀπέκοψε τὴν γενειᾶδα καὶ τὴν ἐτοποθέτησεν εἰς πε-
ριφανὲς μέρος τῆς οἰκίας αὐτοῦ ὡς victoriae trophoeum,
μνημεῖον αἰώνιον τῆς γραμμματολογικῆς του νίκης.

..

Ἐν Νέα Αὐρηλία, ἰατρός τις ἠθέλησε κατ' αὐτὰς νὰ
ἰδῇ πᾶσι τὰ ἀποτελέσματα ἂντις ἡ φαντασία δύνανται νὰ
παραγάγῃ, καὶ πρὸς τὸν σκοπὸν τοῦτον διένειμεν εἰς ἑ-
κατὸν ἀσθενεῖς ἀνὰ μίαν δόσιν ὕδατος ἀπλοῦ περιέχοντος
σάκχαριν. Μετὰ παρέλευσιν μιᾶς ὥρας ἐπέστρεψεν ἐν
μέσῳ τῶν ἀσθενῶν προσποιοῦμενος ὑπερβολικὴν ἀμυχ-
νίαν, καὶ παρήγγειλε νὰ ἡτοιμάσῃσι λεκάνας δι' ἐμετὸν
διότι τὸ ὕδωρ ὅπερ κατὰ λάθος τοῖς εἶχε διαμοιράσει πε-
ριεῖχε δριμύτατον ἐμετικὸν φάρμακον. Ἐκ τῶν ἑκατὸν
ἀσθενῶν οἱ ἐγδοήκοντα ἤρχισαν εὐθὺς νὰ κάμνωσιν ἐμετόν.

Ἄλλ' ἐκτὸς τῶν ἀποτελεσμάτων τῆς φαντασίας ἐπὶ
τοῦ ἀνθρώπου, τὸ περὶ αὐτοῦ ἀπέδειξε συνάμα καὶ
ἄλλο τι, ὅτι αἱ γυναῖκες... στεροῦνται ὀλοτελῶς φαντα-
σίας, διότι οἱ εἰκόσιν ἀσθενεῖς οἵτινες δὲν ἐπηρεάσθησαν
ἐκ τῆς πληροφορίας τοῦ ἱατροῦ, ὅλοι περίπου ἦσαν γυ-
ναῖκες.

..

Βρογχὴν μαύρην ὄχι μόνον δὲν εἶδομέν ποτε, ἀλλ'
οὐδ' εἰς τοὺς μύθους των ἐραντάσθησαν τοιοῦτόν τι οἱ
πλάττοντες αὐτούς. Καὶ ὅμως τοιαύτη βρογχὴ ἔπесεν
ἐσχάτως τῇ 14 αὐγούστου, ἐν τῇ ἀποικίᾳ τοῦ Ἀκρω-
τηρίου Καλῆς Ἑλπίδος, ὡς ἀναφέρει ἡ ἐν Παισιόις
ἐκδιδόμενη Ἑπιστημονικὴ Ἑπιθεώρησις.

Καταιγὶς ἀρξαμένη ἀπὸ μεσημβρίας καὶ διαρκέσασα
μέχρι τῆς πρωΐας τῆς ἐπαύριον, συνωδεύετο ἐκ διαλειμ-
μάτων ὑπὸ ραγδασιότητος μαύρης βρογχῆς, ἥτις ἐπλήρου
τὰς ἐκτάσεις τῆς γῆς δι' ὕδατος μαύρου ὡς ἡ μελάνη.

Διάφοροι ὑποθέσεις ἠγέρθησαν εὐθὺς ἐπὶ τοῦ ζητή-
ματος τοῦτου, καὶ οἱ μὲν παραδέχονται ὅτι τὸ ὕδωρ ἐ-
χρωματίσθη οὕτω ἐξ αἰτίας μορίων ἡφαιστιωδῶν
μετεωριζομένων ἐν τῇ ἀτμοσφαιρᾷ, ἄλλοι δὲ, καὶ τοῦτο
εἶνε πιθανότερον τοῦ πρώτου, ὅτι ἡ γῆ ἐν τῇ πορείᾳ
τῆς διὰ μέσου τοῦ ἀπείρου, συνήντησε σμήνος μετεωροῦ
καὶ πυκνοτάτης κόνεως, ἥτις ἀναμυχθεῖσα μετὰ τοῦ ὕ-
δατος τῆς πιπτούσης βρογχῆς, ἔδωκεν εἰς αὐτὸ χρώμα
μελάνης.

..

Σκέψεις καλλιτεχνικαὶ ἔμπροσθεν εἰκόνας.

Εἰς νεοσύλληκτος ἀρσὺ ἐπὶ ἀρκετὴν ὥραν ἐστάθη πρὸ
τινος εἰκόνας ἐκτεθειμένης ἐν τῇ ὕλῳ κορινθιοπωλείου
καὶ περιστρώσεως νήπιον, πέραν δὲ εἰς τὸ βάθος γέροντα
ἐν μικρογραφίᾳ ὡς ἐκ τῆς ἀποστάσεως, προσκαλεῖ μετὰ
σπουδῆς τὸν προχωρήσαντα ἐν τῇ ὁδῷ σύντροφόν του.

— Μήτσο, εἶδες ποτὲ σου μωρὸ παιδί νάναί μεγα-
λειτερο ἀπὸ ἄντρα; ... Νά το!

— Αὐτοὶ οἱ ῥράχκοι τί θέλεις καὶ δὲ ἐπιδύουν σῆ-
μερ! Ἀπεράνθη κριτικῶς ὡς ἐρωτηθεὶς, μετὰ λεπτο-
μερῇ ἐπὶ τῆς εἰκόνας παρατήρησιν.

ΑΛΚΑΙΟΣ

..

Σ' ΑΓΑΠΩ

ΕΚ ΤΩΝ ΤΟΥ ΙΟΥΛΙΟΥ ΜΑΡΤ

(Συνέχεια)

Τῷ ὠμίλησε σχεδὸν ἀποτόμως καὶ ὁ Ἑρρικίτος, μὴ
περιμένων τοιοῦτόν τι, ἐδάκρυσεν ἐκ παραπόνου. Ἐβού-
λησε τὴν μητέρα του διὰ βλέμματός ἐμφαίνοντος ἐπὶ τῇ
ῆν, καὶ ἔπειτα ἀπεμακρύνθη ἄφρωνος, ὅχι πρὸς τὸ ἀγ-
πῆτόν του μεταξὺ τῶν δένδρων μέρος, ἀλλὰ κατευθύν-
μενος πρὸς τὸν πύργον ἐπὶ τῆς κλίμακας τοῦ ὁποῦ
φαίνεται καθορμένη, μὲ τὰς χεῖρας ἐπὶ τῶν γονάτων.
Μαχθάλην, σκεπτικὴ ἐν μέσῳ τῆς σιγῆς.

— Τὸν ἐλύπησε, εἶπεν ὁ Τουρζῆς διὰ τί;

— Ὁ μόνος πῶθος αὐτοῦ τοῦ πατρὸς εἶνε τὸ κνῆ-
ριον. Περὶ αὐτοῦ καὶ μόνου σκέπτεται.

— Αὐτὸ εἶνε τὸ μόνον πάθος, Γενεδιέθ, τὸ ὁποῖον
ὁ πατήρ του ἐκλήροδότησε πρὸς αὐτὸ, εἶπεν ἐκεῖνος με-
λαγχολικῶς μειδιῶν.

Ἄλλα τὸ ὄνομα τοῦτο τοῦ Γουδεβέργ τὸν ἔφεραν ἐν
νέῳ εἰς ἀμυχνίαν. Ἡ συστολὴ ἐξηκολούθει ἀκόμη με-
ταξὺ αὐτοῦ καὶ ἐκεῖνης. Προσεπάθησαν νὰ συνμιλήσων-
ται, ἀλλ' οἱ ἐρωτικὸι λόγοι ἐφαίνοντο ὅτι τοὺς ἐκόμψι-
ζον, τοὺς ἐξέπληττον. Ἐπέστρεψαν εἰς Κλερμαρέ. Καὶ
ἦν στιγμὴν ἐξήρχοντο ἀπὸ τοῦ δάσους, ἐκεῖνος τὴν ἐ-
σταμάτησε καὶ μετὰ φωνῆς τραυλιζούσης τὴν ἡρώτησεν.

— Τί συμβαίνει; λαιπὸν ἐν τῇ καρδίᾳ σου;

— Τίποτε.

— Μοὶ τὸ ὀρκίζεσαι;

— Ναι.

Ἡ σιγὴ τῆς νυκτὸς ἐξηπλώνετο ἐπὶ τῆς γῆς καὶ
μετ' αὐτῆς ἐπατείνετο ὁλόγρον κατ' ὅληγον καὶ ἡ σιγὴ
ἐν τῇ φύσει.

Ἐσπερ πλησίον του τὴν Γενεδιέθην.

— Μὲ ἀγκᾶς;

— Σὲ ἀγκᾶ, καὶ ὅλ' ἡμῶν εὐτυχῆς γινομένη σύνηθ-
του.

Ἐξήγησε τὸ στόμα τῆς. Ἐκεῖνη δὲν ἔκαμε κανὲν
νημ πρὸς ἀντίστασιν, ἀλλ' ἔκλεισε μόνον τοὺς ἐφθαλ-
μούς. Τὸ φθιγμὰ του ὅμως ἐδέθη ἐπὶ χεῖλέων ψυχρῶν
καὶ ξηρῶν.

Τὴν συνώδευσε μέχρι τῆς οἰκίας καὶ κατόπιν ἔφυ-
χώρησε.

Μέλις οὗτος ἀπεμακρύνθη, ἔσπευσεν εὐθὺς ἐκεῖ
πρὸς ἀνεύρεσιν τοῦ πατρὸς τῆς.

— Ἀπαιτῶ ἐκ. Μοντέρνιν νὰ ἐγκαταλίπη εὐθὺς τὴν
ὁλοουργεῖον.

Τί συνέθ; Καμμία νέα πάλιν ἀπερσιναψία;

— Πιθανὸν ὅτι ὁ Τουρζῆς νὰ συναντήσῃ αὐτὸν καὶ νὰ
νομίσῃ ὅτι ὁ Ἐκτωρ μένει ἐδῶ μὲ τὴν συγκαταβίαν
μας... Μὲ ἀγκᾶ... ἐνθουσιάζεται τὸ παρελθόν... Καθ-
κὼν μου εἶνε νὰ τὸν ἀπαλλάξω πάσης λύπης, πάσης ἐ-
ποφίας.

Θά μεταβιδάσω τὴν θείλησίν σου πρὸς τὸν Μοντ-
βριάν.

— Ἀπόψε ;

Τώρα εὐθὺς.

Ὁ δικαστὴς, ἐν τῷ κήπῳ, καθ' ἣν στιγμὴν προ-
τομήκετο ὁ ἵππος τοῦ δι' ἀναχώρησιν, ἐκάλεσε τὸν
Ἑρρικέτον, Ἐκδόθησεν ἐπὶ τινος θρονίου καὶ ἔλαθεν ἐ-
πὶ τῶν γονάτων τοῦ τὸν μικρὸν, ὅστις εἶχε πλέον λη-
μονήσει τὸ παράπονόν του.

— Εἰπέ μοι, τί σοὶ ἔλεγεν εἰς τὸ δάσος αὐτὸς ὁ ἑρ-
γάτης ὅστις καλεῖται Ρουδεβέργ ;...

— Ποῦ νὰ ἐνθυμούμαι ; μοὶ ἔλεγε τόσα πολλὰ !

— Καὶ ἀπ' αὐτὰ τὰ πολλὰ θὰ μοὶ εἴπῃς ὅσα ἐνθυ-
μεῖται ;

— Ναί. Ἐν πρώτοις ᾔθελε νὰ τοῦ εἰπῶ ἄν ἐνθυ-
μούμαι τὸν πατέρα μου. Ἐπειτα, ὅτι πρέπει πάντοτε
ν' ἀγαπῶ τὴν ἐργασίαν καὶ νὰ μὴ παρακούω ποτὲ τὴν
μαμά. Ἐπειτα, μὲ ἠρώτησε ἄν σὰς ἀγαπῶ, σὰς κύριε
Τουρξή, ἄν σὰς ἀγαπῶ πολὺ.

— Καὶ σὺ τί τῷ εἶπες ;

— Νόστιμο... τοῦ εἶπα ὅτι σὲ ἀγαπῶ ὅσο καὶ τὴν
μαμά...

— Τότε ;

— Τότε, ἐφάνη ὅτι δὲν ἠὐχαριστήθη. Τὸν εἶδα νὰ
ἐκάρυξεν, καὶ ἔφυγεν εὐθὺς, διὰ νὰ μὴ τὸν ἰδῶ, γάινε-
ται. ὅτι ἔκλαιε. Εἰπέ μοι λοιπὸν, κύριε Τουρξή, τὸν
γνωρίζεις αὐτὸν τὸν Ρουδεβέργ, καὶ τῷ ἔκαμες κανὲν
καλόν ;

Ἰσπικνόμενος τις διήρχετο τὴν αὐλὴν, κρατῶν τὸν
ἔπικον τοῦ νεαροῦ ἀνδρός. Ὁ Τουρξὴς ἵππευσε καὶ ἀπε-
μαρύνθη σκεπτικῶς. Ἐπορεύθη τοὶ δάσους κα
ἐβλήθη πρὸ τοῦ υελοურγείου, ἀπὸ τῶν περὶ αὐτῶν τοῦ
ἐπικου ἐξήρχετο ἄφθονον φῶς.

— Τις εἶνε αὐτὸς ὁ Ρουδεβέργ ;

Ἐστῆ ἐν τῷ στενῷ διαδρόμῳ ἐφ' οὗ ἔκειντο ἐν σειρᾷ
κλίματα καὶ ἄλλα ἐργαλεῖα, Ἡθελῆσε νὰ εἰσελθῇ. Δὲν
ἐτόλμησεν. Ὁ Ροξὲν ἀκούσας ἔβω τὰ πατήματα τοῦ ἵπ-
που, ἐνεφανίσθη εἰς τὴν θύραν.

— Καλησπέρα, κύριε Τουρξή. Πιστεύω ὅτι αὐριο
νὰ ἔλθῃτε ἐνωρίς.

— Διατί ;

— Ἡ κυρία κόμησσα δὲν σὰς τὸ εἶπεν ; Αὐριο εἶνε
ἡ ἐπίτειος τῆς ἐνταῦθα ἀφίξεώς της καὶ τῆς ἡμέρας
καθ' ἣν ἔλαθεν ὑπὸ τὴν κατοχὴν της τὸ Κλερμαρέ. Οἱ
ἐργάται, οἵτινες τὴν ἀγαπῶσι μέχρι λατρείας, τῇ φέρουν
μὴν ἀνθοδέσμην, ἐν ταύτῃ τῇ ἡμέρᾳ.

— Θὰ ἔλθω βεβαίως, κύριε Ροξέν.

Καὶ ἀνεχώρησεν.

— Ἡ Γενεβιέθη, ἐσκέπτετο, προσέλαβεν εἰπούσα ὅτι
αὐριο θ' ἀπουσιάσῃ. Ἡθελῆσε νὰ μ' ἐμποδίσῃ τοῦ νὰ
ἔλθω. Διὰ τὴν ἄρα γε μοὶ εἶπεν αὐτὸ τὸ ψεῦδος ; Ποῦ νὰ
τὴν ἀποδώσω ;

Τὴν ἰδίαν ἐκείνην ἑσπέραν ὁ μπάρμπα Τρέγκ ἐξήχη-
σεν εἰς τὸ υελοურγεῖον τὸν Μοντβριάν, μὲ ὕψος προδίδον

δυσχερῆσαιαν.

— Κύριε Μοντβριάν, τῷ εἶπεν, εἰμαι ἀπλῶς ὁ κομι-
στὴς τῶν παραγγελιῶν τῆς συζύγου σας. Σὰς παραγγέλ-
λει νὰ φύγετε χωρὶς ἀναβολὴν.

— Ὁφείλω νὰ ὑπακούσω, Θὰ φύγω.

Εἶπεν αὐτὰς τὰς λέξεις ταπεινοφώνως καὶ μὲ τὴν κε-
φαλὴν κλίνουσαν χαμᾶι. Ἡ ὑπακοή τοῦ ἀρώπησε τὸν
γέροντα.

— Ἐν τούτοις, ὑπέλαβεν ὁ Ἐκτωρ, δὲν θὰ δυνηθῶ
νὰ τῇ ἐμιλήσω διὰ τελευταίαν φορὰν ; Διότι αὐτὴ θὰ ἦ-
ναι διὰ παντὸς ἡ τελευταία μεταξὺ ἡμῶν, κύριε Τρέγκ...

— Τις ἡ ἀνάγκη ;

— Σὰς παρακαλῶ !

— Τί θὰ προκύψῃ ἐκ τῆς συνομιλίας σας ! Ἐπειτα,
ἂν ἡ Γενεβιέθη εἶχε τὴν διάθεσιν νὰ σὰς ἐπανίδῃ, θὰ ἐ-
ξέφραζε τὸν πόθον της, ἐν ᾧ αὐτὴ τίποτε δὲν μοὶ εἶπε.

— Διὰ τελευταίαν φορὰν, κύριε Τρέγκ ! Τί ἔχει νὰ
φοβῇ ; Ὁ θὰ τῇ ζητήσω συγγνώμην διότι τὴν παρε-
γνώρισα. διότι τὴν ἔκαμα νὰ ὑποφέρῃ. Ὁ θὰ μὲ συγχωρή-
σῃ, εἰμαι βέβαιος, διότι εἶνε τις ἐπεικὴς ὅταν εὐτυχῇ.
Τὰ πάντα οὕτω θὰ τελειώσουν μεταξὺ ἡμῶν. Καὶ αὐτὴ
ἄλλως τε θὰ ἔχῃ τοῦ λοιποῦ τὴν ψυχὴν ἡσυχωτέραν,
ἀφοῦ, μετὰ τὴν συγχώρησίν της, ἡ ἀνάμνησις τῶν πρὸς
αὐτὴν ἀδικιῶν μου δὲν θ' ἀρουνίξῃ πλέον ἐν αὐτῇ τὰ
πρότερα φιλέκδικα αἰσθήματα.

— Ἐχετε δίκαιον, ἀλλὰ σὰς ἐπαναλαμβάνω ὅτι τοῦτο
εἶνε ἀνωφελές. Ἡ Γενεβιέθη νὰ ἦσθε βέβαιος ὅτι σὰς
συγχωρεῖ. Νομίζετε λοιπὸν ὅτι τρέφει μίσος διὰ σὰς
Καθόλου. Τὸ μίσος τὸ παράγει εἰς δεσμός. Σεις ἔχετε
πλέον ἀποχωρισθῇ ἐλοτελῶς.

— Εἰσθε ἀσπλαγχνός.

— Καθὼς καὶ σεις ἐξανητε ἄλλοτε τοιοῦτος πρὸς
ἡμᾶς.

— Ἀπορῶ διὰ τὴν τόσην σκληρότητα ἐκ μέρους τῆς
Γενεβιέθης.

— Σκληρότητα ; Σὰς ἔμαγα λοιπὸν χαμᾶι ἐλπίς ;
Ἀπέδειξε νομίζω ὅτι ἡ μεθ' ὧν συνδύωσις θὰ τὴν ἐ-
περπε ταχέως εἰς τὸν τάφον, τὸ δικαστήριον τὴν ἀπη-
λευθέρωσεν. Ὁ νόμος τῇ ἐπανάδωκε τὴν ἐπὶ τοῦ ἀτόμου
της κυριότητα. Δὲν εἰσθε πλέον τίποτε δι' αὐτὴν, Μοντ-
βριάν.

— Τίποτε ἄλλο εἰμὴ πάτηρ τοῦ τέκνου της !

Ὁ Τρέγκ ἐσκήρτησεν. Ὁ Ἐκτωρ ἔλεγε τὴν ἀλή-
θειαν. Κανὲν μίσος, κανεὶς νόμος, κανεὶς ἔρωσ δὲν ἡ-
δύνατο νὰ θραύσῃ τὸν δεσμόν τὸν συνδέοντα αὐτὰ τὰ δύο
ἄνθρωποι. Ἦτο αἰώνιος ἀνάμνησις, αἰώνιος ἄλγος.

— Ἐν ὀνόματι τοῦ Ἑρρικέτου σὰς διακίδῶ τὴν
παράκλησίν μου, εἶπεν ὁ Μοντβριάν μετὰ θλίβεως ἐν-
σταθείας.

Μετὰ μικρὸν διαταγμὸν, ὁ Τρέγκ ἀπαχρήθη :

— Δὲν ἔχω δικαίωμα νὰ παρεμβάμην ὡς πρόσκομμα
μεταξὺ ὧν καὶ τῆς κέρης μου. Εἰμαι ἄλλως τε βέ-
βαιος ὅτι πᾶσα ὧν προσπαθεῖα τοῦ νὰ ἐπαναφέρῃτε τὰ
πράγματα εἰς τὴν πρότεράν κατάστασίν των, θ' ἀπο-

τύχη. Θὰ διαβιάσω τὴν αἰτησίαν σας πρὸς τὴν Γενε-
διέδην.

Ὁ Γουδεβέργ εἰσῆλθεν πάλιν εἰς τὸ ὑπουργεῖον, ὃ
δὲ Τρέγκ ἔλαβε τὴν ἄγρυσιν εἰς Κλερμαρέ.
(ἀκολουθεῖ.)

ΝΥΜΦΗΣ ΕΚΛΟΓΗ

Ἡ ΑΦΗΓΗΣΙΣ ΠΑΡΑΔΟΞΩΝ ΣΥΜΒΕΒΗΚΟΤΩΝ

Διήγημα τοῦ Ὁσμάν.

Κεφάλαιον πρῶτον.

Κατὰ τινὰ νύκτα τῆς φθινοπωρινῆς ἰσημερίας ὁ γραμ-
ματεὺς τοῦ Σερραγιδουφλακείου Τοῦσμν ἐπέστρεψεν ἀπὸ
τοῦ καφενείου, ὅπου καθ' ἐσπέραν ἐσύχναζεν, εἰς τὴν οἰ-
κίαν του. Ὁ γραμματεὺς αὐτός ἦτο καθ' ὅλα ὁ τύπος
τῆς ἀκριθείας καὶ τῆς τάξεως· μετ' ἄλλας λέξεις, ὅτε
καθ' ἐσπέραν τὰ ὀρολόγια τῶν ναῶν Ἀγίου Νικολάου
καὶ Παναγίας ἐσήμανον ἐνδεκάτην, αὐτὸς ἐξέβηκε τὰ
ὑποδήματά του· ἀκριβῶς δὲ μετὰ τοῦ ἐνδεκάτου ἤγρου
ἐδόθηε μέχρι τῶν ὧτων τὸν νυκτικὸν του σκοῦρον. Διὰ
νὰ μὴ παρῇ, κατὰ τὴν νύκτα ταύτην, τὴν συνήθη του
τακτικὴν, διότι ἐπλητίζεν ἡ ὥρα καθ' ἣν οἱ κώδωνες
τῶν ὀρολογίων ἐμελλον νὰ σημάνωσιν, ἐβόδιζε σχεδὸν
τρέχων καὶ εἶχε φθάσει εἰς τὸ σκορον τῆς Βασιλικῆς
Λεωφόρου ὅποτε, πρὶν ἢ κἀμπῶν τὸ βῆμα εἰσέλθῃ εἰς
τὴν ὁδὸν Σπανῶ, θόρυβος ἀλλόκοτος ἀκουσθεὶς ἐκεῖ
πλησίον τὸν ἐκράτησεν ἀκίνητον εἰς τὸ μέσον τοῦ δρόμου.
Κάτωθεν τοῦ πύργου τῆς δημοκριτίας διέκρινεν ὑπὸ τὸ
φῶς τοῦ φανοῦ ὑψηλὸν τινα ἄνθρωπον τετυλιγμένον διὰ
βαθυχρόου μαγδύου, ὅστις ἔκρουε τὴν θύραν τοῦ σιδηρο-
πόλου Βαρνάτ, ἀπισύρετο, ἀναστέναζε, καὶ ὕψωνε τοὺς
ὀφθαλμοὺς πρὸς τὰ ἡρειπωμένα τοῦ πύργου παρὰ θύρα.

Ἀγαπήτῃ κύριε, εἶπε πρὸς αὐτὸν ὁ γραμματεὺς, ἀ-
πατάσθαι· καμνία ψυχὴ ζῶσα δὲν ὑπάρχει εἰς τὸ ἄνω μέ-
ρος αὐτοῦ τοῦ πύργου ἐκτὸς γάτων καὶ ποντικῶν. Ἐὰν
δὲ ζητεῖτε τὸν κ. Βαρνάτ, διὰ τινὰ ὑπέσθην σας, ὁρᾶ-
λατε νὰ ἐπανεέλθῃτε αὔριον τὴν πρωΐαν.

— Σεβαστὲ μοι κύριε Τοῦσμν...

— Ἀρχαῖος γραμματεὺς τοῦ σερραγιδουφλακείου » ἔ-
σπευσε νὰ προσθέσῃ ὁ Τοῦσμν καίτοι ἐκπληκτός διότι
ἀνεγνωρίσθη ὑπὸ τοῦ ξένου τούτου, ὅστις ὅμως μὴ δώ-
σας προσοχὴν εἰς τοὺς λόγους του, ἐξηκολούθησε· «σε-
βαστὲ μοι κύριε Τοῦσμν ἀπατάσθαι περὶ τοῦ κίτιου ὅπερ
μετ' ὠδήγησεν ἐδῶ. Δὲν ἔχω τίποτε νὰ κἀμω μετὰ τοῦ
κ. Βαρνάτ. Ἄλλ' εἶνε σήμερον ἡ φθινοπωρινὴ ἰσημε-
ρία καὶ ἤλθον νὰ ἴδω τὴν νύμφην. Ἐγὼ ἀκούσαι τώρα
τοὺς παλμούς τῆς καρδίας μου καὶ τοὺς ἐρωτικούς μου
στεναγμούς. καὶ περιμένω νὰ ἐμφανισθῇ εἰς τὸ παρὰ-
θύρου.

Τόσον ἐπίσημος, τόσον ἀλλόκοτος ἦτο ὁ τόνος τῆς
φωνῆς δι' οὗ ὁ ἄγνωστος προσέφερε τὰς λέξεις ταύτας, ὥ-
στε ὁ γραμματεὺς ἠσθάνθη ἐαυτὸν περιβεβήμενον ὑπὸ
παγεροῦ ἰδρώτος. Ὁ πρῶτος ἤχος τῆς ἐνδεκάτης ἡκού-
σθη ἀπὸ τοῦ κωδωνοστασίου τοῦ ναοῦ τῆς Παναγίας, τὰ
τοχρῶνως δὲ θόρυβός τις ἡκούσθη προερχόμενος ἀπὸ τοῦ
ἐσωτερικοῦ τοῦ πύργου, καὶ μορφή γυναικὸς ἐνεφανίσθη
πρὸ τοῦ παραθύρου. Ὅταν ἡ λάμψις τοῦ φανοῦ ἐφύτισε
τὴν νέαν ταύτην φυσιογνωμίαν, ὁ Τοῦσμν ἐψιθύρισε
θρηνηδῶς. «Δίκαιε Θεε! ἐποῦραναι παντοδυναμία! τί
σημαίνει αὐτὸ τὸ μυστήριον;»

Ἡ μορφή ἐγένετο ἄφαντος μετὰ τοῦ τελευταίου ἤχου
τοῦ ὀρολογίου, δηλαδὴ καθ' ἣν στιγμὴν ὁ Τοῦσμν συ-
νείθιζε νὰ φέρῃ μέχρις ὧτων τὸν νυκτικὸν του σκοῦρον.

Ἡ ἀλλόκοτος αὕτη ἐμφάνισις ἐφάνη ἀναστατάτωκα
τὸν γραμματεῖα· ἐστέναξεν, ἐγγύγυζε, προσέδλεπεν εἰς
τὸ παρὰ θύρον καὶ ἐψιθύριζε ταπεινοφῶνως· «Τοῦσμν,
Τοῦσμν, γραμματεὺ τοῦ σερραγιδουφλακείου, ἔσο γεν-
ναῖος, μὴ ἀφίνης τὴν καρδίαν σου νὰ κυριεύηται ὑπὸ τοῦ
τρόμου, μὴ ἀφίνης τὸν διάνοον νὰ σὲ ἀποπλανῇ.

— Μοὶ φαίνεται ὅτι συνεκινήθητε πολὺ ἐκ τοῦ θεά-
ματος, καλέ μου κύριε Τοῦσμν, εἶπεν ὁ ξένος. Ἐγὼ
ἐπέθουν ἀπλῶς νὰ ἴδω τὴν νύμφην· ἀλλὰ σὺ φαίνεται
ὅτι ἐκ τῆς θεᾶς τῆς ἠσθάνθησις τί ἰδιαιτέρον.

— Σὺς ἱκετεύω, σὺς ἱκετεύω, ἐπρυλίσεν ὁ Τοῦσμν,
μὴ μοὶ ἀφαιρῇτε τὸν πτωχόν μου τίτλον· εἶμαι γραμ-
ματεὺς τοῦ σερραγιδουφλακείου, καὶ τὴν στιγμὴν αὐτὴν
γραμματεὺς λίαν τεταρραγμένος καὶ τεθορυβημένος. Ζητῶ
δὲ συγγνώμην, καλέ μου κύριε, ἂν δὲν σὺς ἐνομάζω διὰ
τοῦ τίτλου σας καὶ ἐγὼ, διότι ἄγνωσθ' καθ' ὅσον ἐκκληρίαν
τὸ ἀξιώσιμόν σας ὑποκείμενον, ὅλ' σὺς ἀποκλιῶ ὅμως
σύμβουλον, διότι ἐδῶ εἰς τὸ καλὸν μας Βερβόλιον τόσον
πολλοὶ φέρουσιν αὐτὸν τὸν τίτλον, ὥστε καὶ ὅλως τυ-
χαίως ἐὰν τὸν μεταχειρισθῇ τις ὀλίγον κινδυνεύει ν'
πατηθῇ. Εἰπέτε μοι λοιπὸν, κύριε σύμβουλε, ποῖαν νύμ-
φην περιμένετε νὰ ἴδῃτε κατ' αὐτὴν τὴν προκεχωρημέ-
νην ὥραν;

— Εἴθε ἀληθῶς περίεργος ἄνθρωπος, προσέθηκεν ὁ
ξένος ὕψων τὴν φωνήν, μετ' αὐτοὺς σας τοὺς τίτλους.
Ἐὰν διὰ νὰ γνωρίζῃ τις τέσα μυστήρια καὶ νὰ διδῇ τί
σας καλὰς συμβουλὰς ὀφείλει νὰ ᾔνῃ σύμβουλος, δὲν
στάζω νὰ δεχθῶ αὐτόν σας τὸν τίτλον. Ἀπορῶ πῶς
ἄνθρωπος, ὅστις ἀνέγνωσεν, ὡς ὑμεῖς, τέσα βιβλία καὶ
χειρόγραφα, ἄγνωσθ' ὅτι ἄμα εἰς μάχος... ἀκούετε, εἰς
μάχος ἔλθῃ κατὰ τὴν νύκτα τῆς ἰσημερίας καὶ κτυπήσῃ
κατὰ τὴν ἐνδεκάτην, κάτωθεν αὐτοῦ τοῦ πύργου, ὅλ' ἔδῃ
ἐμφανισμένην εἰς τὸ παρὰ θύρον τὴν κόρην ἥτις, μὴ
τῆς ἐκρινῇς ἰσημερίας, ὅλ' ἦνε ἡ εὐτυχιστέρα νύμφη τοῦ
Βερβόλιου.

— Κύριε σύμβουλε! ἀνέκραξεν ὁ Τοῦσμν μετὰ τὴν
παρεργασίαν ἀννηθίου χαρᾶς, λαμπρὲ μου σύμβουλε, εἶνε
τοῦτο ἀληθές;

— Ἀληθέστατον, ἀπήντησεν ὁ ξένος. Ἀλλὰ τίς ἡ
ἀναγκὴ νὰ μένωμεν ἐπὶ τέσῃ ὥρᾃ ἐν μέσῳ τοῦ δρό-

μου; Ἡ ὥρα τοῦ ὕπνου παρήλασε πλέον διὰ σέ; πηγαί-
νομεν λοιπὸν εἰς τὸ νέον οἰνοπωλεῖον τῆς πλατείας τοῦ
Ἀλεξάνδρου, καὶ ἐκεῖ ὅα σοὶ διηγηθῶ περὶ τῆς νύμφης
πολλὰ πράγματα, ἱκανὰ ὅπως ἐπαναφέρωσι εἰς τὸ λο-
γικόν σου τὴν προτέραν γαλήνην, ἣν ἀπορῶ πῶς καὶ
διὰ ἀπίστευτος τόσον αἰφνιδίως.

Ὁ γραμματεὺς ἦτο καθ' ὑπερβολὴν τυπικὸς ἄνθρω-
πος. Μόνη αὐτοῦ διασκεδάσις ἦτο ἡ καθ' ἐσπέραν μετά-
ταξις εἰς τὸ καφενεῖον ὅπου, λαμβάνων ποτήριον ζυθου,
ἀνεγίνωσκεν ὅλα τὰ πολιτικὰ φύλλα τῆς ἡμέρας. Οὐ-
δέποτε σχεδὸν ἔπινον οἶνον· μόνον τὰς κυριακάς, μετὰ
τὴν λειτουργίαν, εἰσῆρχετο ἐν τινι καταστηματι ἐδωδι-
μων καὶ ἐλάμβανε ποτήριον οἶνου τῆς Μαλάγκας μετὰ
βουτήματος. Μόνον ἡ ἰδέα ὅτι ἡδυνάτῃ ποτε νὰ διέλθῃ
νύκτα δολικλήρον ἐντὸς καπηλείου, ἦτο ἱκανὴ νὰ τῷ φέρῃ
ἐνθουσιασμόν. Τὸ περίεργον ὅμως εἶνε ὅτι κατὰ τὴν προου-
σαν περίστασιν ἀρῆκε νὰ διηγηθῇ ὑπὸ τοῦ ξένου, γω-
ρὴς καμμίαν ἀντίστασιν, καὶ ἐρῶσεν αὐτῷ εἰς τὴν πλα-
τείαν τοῦ Ἀλεξάνδρου.

Εἰς τὴν αἴθουσαν ἐν ἡ εἰσῆλθον, εἰς καὶ μόνος ἐκά-
θητο πρὸ τινος τραπέζης ἔχων περὶ αὐτοῦ ποτήριον πλῆ-
ρες οἶνου. Αἱ βαθεῖαι ρυτίδες τοῦ προσώπου του ἐδεί-
κνυντο αὐτὸν ἄνθρωπον ἡλικιωμένον. Τὸ βλέμμα του ἦτο
σοφρὸν καὶ διαπερατικόν, ἐκ δὲ τῆς μακρῆς του γενειά-
δας ἐφαίνετο ὅτι ἦτο ἰουδαῖος ἡγηρέας πιστῶς τὰ ἦθη
τῶν προγόνων του. Τὰ φορέματά του ἦσαν πεπαλαιω-
μένου συρμού, ὄντος ἐν χρήσει κατὰ τὸ 1720 καὶ
1730.

Ἀλλὰ πολὺ παραδοξότερος αὐτοῦ ἦτο ὁ ξένος μεθ' ὃ
ὁ Τούσμαν εἶχε συναντηθῇ.

Ἦτο ἀνὴρ ὑψηλοῦ ἀναστήματος, ἱσχνὸς ἀλλὰ νευ-
ρώδης, καὶ ἐφαίνετο περίπου πεντηκοντούτης. Ἐκ τῶν
πρακτικιστικῶν του ἡδύνατο τις νὰ ἐννοήσῃ ὅτι ὑπῆρ-
ξεν ἄλλοτε ὠρεάτης· οἱ μεγάλοι του ὀφθαλμοὶ ἐξέπεμπον
ἀσκήν λαμπρὴν νεανικὴν κἀνωθεν δύο μαύρων ὀφρύων.
Μετῶπον εὐρύ, ρίς ἀετιώδης, στόμα λεπτόν καὶ πόγων
πυρρὸν, πάντα ταῦτα τὰ χαρακτηριστικὰ του δὲν
ἦσαν τι τὸ ἐκτακτὸν καθ' ἑαυτὰ. Ἀλλ' ὅμως, ἐν ᾧ ἡ
περιπέπλη καὶ ἡ λοιπὴ του περιβολὴ ἦσαν κατὰ τὸν τε-
λευταῖον συρμὸν, ὁ μανδύας καὶ τὸ περιχίμιόν του ἐ-
κτετακτικῶς ἀπὸ τοῦ δεκάτου ἔκτου αἰῶνος· καὶ τὸ
πυρρὸν βλέμμα του, ὡς ἀστραπὴ ἐν μέσῳ νυκτὸς βα-
θεῖας, ἐπληρούετο τόνος τῆς γωνίης του καὶ ὅλον του ἐν
ἐν τῷ ἄτομον ἐνέπνευεν διὰ τῆς παρουσίας του αἰσθημα-
τικὸν καὶ ἐπιβάλλον.

Ὁ ξένος ἐγκρίετο φιλικῶς τὸν ἐν τῇ αἰθούσῃ εὐρι-
στόμενον γέροντα.

— Ἰδοὺ λοιπὸν ὅτι σὲ βλέπω ἐπὶ τίλους! ἀνέκρα-
ξεν εἰς αὐτὸν πάντοτε καλὰ;

— Καθὼς βλέπεις, ἀπάντησεν ὁ γέρον με ὕψος ἀ-
νεκρίτως καὶ καλὰ εἶμαι, καὶ γέρος στέκομαι· καὶ
ἐνὶ τῇ ἀνάγκῃ, ἐνεργητικὸς καὶ εὐθυμὸς.

— Δὲν τὸ γνωρίζομεν. Δὲν τὸ γνωρίζομεν, «προσε-
έχου ὁ ξένος μειδιῶν» καὶ διέταξε τὸν ὑπηρέτην νὰ φέρῃ
καὶ ἑλάνην παλαιοῦ γαλλικοῦ οἶνου.»

«Καλὲ μοι καὶ ἀξιότιμε σύμβουλε...» εἶπεν ὁ Τοῦ-
σμαν· ἀλλ' ὁ ξένος εὐθὺς τὸν διέκοψε λέγων. «Ἀς ἀ-
φῆσωμεν κατὰ μέρος τοὺς τίλους, ἀγαπητὲ κύριε Τοῦ-
σμαν· δὲν εἶμαι οὔτε σύμβουλος οὔτε γραμματεὺς Σφρα-
γιδουλακείου, ἀλλ' εἶμαι ἀπλῶς τεχνίτης τῶν σπανίων
μετάλλων καὶ πολυτίμων λίθων, καὶ καλοῦμαι Λεο-
νάρδος.

— Εἶνε λοιπὸν «χρυσόχορς, ἀδαμντοπόλης» ἐψι-
θύρισε καθ' ἑαυτὸν ὁ Τοῦσμαν, Ἐσκέσθη τότε ὅτι εὐ-
θύς μόλις εἶδε τὸν ξένον ἐντὸς τῆς περαιομένης αἰθού-
σης τοῦ καπηλείου, ὥφειλε νὰ ἐννοήσῃ ὅτι ὁ ἄνθρωπος
οὗτος ὡς ἐκ τοῦ μανδύου καὶ τοῦ περιωμίου του δὲν ἡ-
δύνατο νὰ ᾔνε σύμβουλος ἢ καποχὸς ἄλλου οἴου δῆ-
ποτε τίτλου.

Ὁ Λεονάρδος καὶ ὁ Τοῦσμαν ἐκάθησαν πλησίον τοῦ
γέροντος, ὅστις τοὺς ἐγκρίετο μειδιῶν μετὰ μορφα-
σμοῦ.

Ἀφ' οὗ ὁ Τοῦσμαν, κατόπιν τῶν παρακινήσεων τοῦ
Λεονάρδου ἐκένωσε ποτήριον τινα οἶνου, αἱ ἄχρσοι πα-
ρεικί του ἐχρωματίσθησαν, τὸ μειδίημα ἐπανῆλθεν ἐπὶ
τῶν χειλέων, καὶ περιέφερε τριγύρω του βλέμμα ηὔχα-
ριστημένον ὡς ἐὰν αἱ θεατικώτεραι εἰκόνες εἶχαν κατα-
λάβει τὸ πνεῦμα του.

— Τώρα, ὑπέλαθεν ὁ Λεονάρδος, εἰπέτεμοι, ἀγα-
πητὲ κύριε Τοῦσμαν, διὰ τί σᾶς εἶχε κυριεύσει τόσον πα-
ράδοξος συγκίνησις, ὅποτε ἡ νύμφη παρουσιάσθη εἰς τὸ
παρῆλθον τοῦ πύργου, καὶ ποῖα τώρα εἶνε ἡ γνώμη σας
περὶ τούτου; Εὐχέσθαι, καὶ ἐὰν ἔτι δὲν τὸ ἐνθυμέσθαι
σεῖς, πάλαισι γινώριμοι, ἡ δὲ παρουσία τοῦ καλλιέστου
τούτου ἀνθρώπου δὲν πρέπει ποτὸς νὰ σ' ἐμποδίσῃ τοῦ
νὰ ἐκφρασθῇς ἐλευθέρως.

— Ὡ Θεέ! ἀνεφώνησεν ὁ γραμματεὺς τοῦ Σφρα-
γιδουλακείου, ὦ Θεέ!... Καλὲ μου διδάσκαλε, ἐπι-
τρέψατε νὰ σᾶς ἀπονέμω αὐτὸν τὸν τίτλον, διότι εἰς κα-
λὰς τεχνίτης, ὅπως σεῖς, δικαιούται νὰ ᾔται διδάσκαλος
εἰς τὴν Ἀκαδημίαν τῶν καλῶν τεχνῶν· λοιπὸν ἀξιό-
τιμε διδάσκαλε, πῶς νὰ σοὶ ἀποκρίσω αὐτὸ τὸ ὅποιον κυρι-
εῖς ἐλόνκληρον τὴν καρδίαν μου; Εἰλικρινῶς εἶπωμεν, ὑπο-
ψήζεις γὰρ ὁρῶς, καὶ μέχρι τῆς θερμῆς ἰσημερίας σκο-
πεῖω νὰ συνεδέσω εἰς τὸ εἰρημνί μου μίαν μικρὴν εὐ-
τυχὴ νύμφην. Ἦτο λοιπὸν δυνατόν νὰ μὴ συνεκινεώμην
ζωηρῶς ὅταν μοὶ ἐδείξατε μίαν νύμφην εὐτυχὴ;

— Τί! ἀνέκραξεν ὁ γέρον με φωνὴν ἐξέλαν, τί! θέ-
λετε νὰ νομρευθῆτε; Ἀλλ' εἰσθε πλέον πολὺ γέρον
καὶ ἀσχημὸς.

Τότεν ὁ Τοῦσμαν ἐξεπλήχθη ἐκ τῶν βαναύσων τούτων
λέξεων τοῦ γέροντος ἰουδαίου. Ὅτε οὐδὲ λέξιν ἡδυνήθη
νὰ προσέρῃ.

— Μὴ διαπραστῆσθαι ἐναντίον σου, εἶπεν ὁ Λεονάρ-
δος, ἐὰν σᾶς ἐμπελίσω αὐτῷ πῶς· δὲν τὸ κἀναι ἐκ προ-
θέσεως κἀκῆς, ὡς πιθανόν νὰ νομίσαιτε. Ἀλλὰ ὅτι μοὶ
ἐπιτρέψατε νὰ σᾶς ἐμπελοήσω ὅτι, κατὰ τὴν γνώμην μου
ἀπερχόσασθε ἐλόντες ἀρχὰ νὰ ἐλθῆτε εἰς γάμον· καὶ σὺ
ὥς πεντήκοντα ἐπὶ ἑξήκοντα.

— Τὴν ἐννάτην Ὀκτωβρίου, τοῦ Ἀγίου Διονυσίου ἀκριδῶς, υπέλαβεν ὁ Τοῦσμυν διὰ τόνου ὀλίγον ζωηροῦ, θὰ εἰσιέλθω εἰς τὸ 48ον ἔτος.

— Ἔστω, ἐξηκολούθησεν ὁ Τοῦσμυν, ἀλλ' ἡ ἡλικία δὲν εἶνε τὸ μόνον πρόσκομμα : ἐξήσκατε μέχρι σήμερον βίον ἀπλοῦν καὶ εἰρηνικὸν ἀνθρώπου ἀγάμου· δὲν γνωρίζετε τί ἐστὶ γυναικεῖον φύλον, καὶ ἐπομένως ἀγωνεῖτε πῶς νὰ προβῇτε εἰς τὴν ἐκλογὴν σας.

— Ἀγνοῶ ; εἶπεν ὁ Τοῦσμυν. Ἄ ! φιλοτατε διδάσκαλε, μὲ θεωρεῖτε ἐντελῶς ἐλαφρὸν καὶ ἀνόητον ἐάν νομίζετε ὅτι θὰ προβῶ εἰς τὴν ἐκλογὴν μου μὲ κλειστοῦς ὀφθαλμοὺς, χωρὶς κανένα σύμβουλον καὶ ὁδηγόν. Ὅ, τι διάδημα μέλλω νὰ κάμω, θὰ τὸ μελετήσω πρότερον πάντοτε σοβαρῶς. Ὅστις μέλλει νὰ ὑποστῇ δύσκολον ἐξέτασιν, δὲν μελετᾷ ἐπιμελῶς ὅλα τὰ ζητήματα εἰς τὰ ὁποῖα θὰ ἐρωτηθῇ : Λοιπὸν, ἀγαπητὴ διδάσκαλε, ὁ γάμος μου εἶνε μία ἐξέτασις διὰ τὴν ὁποῖαν προητοιμαζομαι καὶ εἰς τὴν ἐλπίκω νὰ ἐπιτύχω. Ἰδοὺ, παρατήρησεν αὐτὸ τὸ βιβλίον τὸ ὁποῖον κρατῶ πάντοτε μαζὺ μου καὶ μελετῶ αὐτὸ κατὰ πᾶσαν στιγμὴν, ἀφ' ὅτου ἀπεράσισα νὰ ἀγαπήσω καὶ νὰ ὑπανδρευθῶ. Παρατήρησατε, καὶ θὰ πεισθῇτε ὅτι ἐνεδόθουν πολὺ εἰς αὐτὴν τὴν ὑπόθεσιν καὶ ὅτι δὲν στεροῦμαι ποτὶς πείρας, μολονότι ὁμολογῶ ὅτι τὸ γυναικεῖον φύλον εἶνε ὥς τώρα ἐλοτελῶς ξένον δι' ἐμέ.

Μετὰ τὰς λέξεις ταύτας ὁ γραμματεὺς ἤνοιξε μικρὸν χαρτόδετον βιβλίον, φέρον ἐξωθεν τὸν ἐξῆς τίτλον :
 « Μικρὸς Ὁδηγὸς τῆς πολιτικῆς σοφίας, ἡ ἡ τέχνη τοῦ πῶς φέρεσθαι πρὸς αὐτὸν καὶ τοὺς ἄλλους ἐν τῇ κοινῇ »
 « νονίᾳ » ἔργον τοῦ Θωμάσιου μεταφραστῆν ἐκ τοῦ λατινοῦ πρὸς ὅρους τῶν φιλομαθῶν. Φραγκόγερτη καὶ Λειψία, ἐκδότης Ἰ. Γρός, 1710. »

— Ἰδέτε, εἶπεν ὁ Τοῦσμυν μετὰ μειδιήματος ἐκφράζοντος εὐχρίστειαν. Ἰδέτε πῶς ὁ λαμπρὸς συγγραφεὺς ἐμφαίνει ἐν κεφαλῇ τῷ περὶ γάμου καὶ περὶ συνετοῦ οἰκογενειάρχου :

§ 7. Δὲν πρέπει εἰς τοῦτο νὰ βιαζώμεθα πολὺ. Οἱ νομαρῶμενοι ἐν ὀρίμῳ ἡλικίᾳ εἶνε κύριοι τῆς κρίσεως τῶν. Γάμοι συναπτέμενοι ἐν μικρᾷ ἡλικίᾳ ἔχουσιν ἀποτέλεσμα τὴν κακαστροφὴν σώματος καὶ ψυχῆς. (ἐκτελούμεν.)

ΣΚΕΨΕΙΣ

Φιλία.— Εἶνε πασίγνωστον ὅτι αἱ διαφοραὶ τῶν ἐρέξεων, τῆς εὐφροσύνης ἢ τοῦ χαρκατῆρος δὲ κωλύουσι τὴν φιλίαν, καὶ ὅτι πολλὰκις ἡ στενωπέρα φιλία ὑπάρχει μεταξὺ πνευματικῶν, ὧν ἕκαστον ἀναπληροῖ ὅ, τι ἄλλοι περὶ τοῦ ἑτέρου.

Πολλὰκις ἡ φιλοδοξία διὰ νὰ πληρώσῃ ἓνα λακκικὸν σχῆματι ἄλλον ἐν τῇ καρδίᾳ.

Η ΔΕΣΠΟΙΝΙΣ ΚΕΡΟΥΑΡ

(ὑπὸ Ἰουλίου Σπανῶ)

(Συνέχεια)

— Δὲν εἶνε τίποτε ! δὲν εἶνε τίποτε ! ἐμορμύριζεν ἡ Κυρία δὲ Γραυλιὲ διὰ φωνῆς πεπνυγμένης. Δὲν εἶνε λοιπὸν τίποτε νὰ ἐκθέτητε τὰς ἡμέρας σας ;

— Λητμονεῖτε ἀκόμη ἀπηντησεν ὁ Κύριος Γραυλιὲ ὅτι δὲν ὑπόκειμαι εἰς οὐδένα ; Ἐγὼ πρέπει νὰ σὰς ὑπομνήσω ὅτι εἶμαι ἐλεύθερος καὶ ὅτι ἡ ζωὴ μου δὲν ἀνήκει εἰς κανένα ;

— Ἄ ! Κύριε, ἐπιθύρουν.

— Ἐὰν ἐπιθυμῇτε ἄς μείνωμεν ἔως ἐδῶ, ἐπανέστη δὲν ὁ σύζυγός της, μὲ ὕψος κατηφές. Σὰς ὑπαγόμην νὰ μὴ ἀνατρέξω ποτὲ εἰς τὸ παρελθόν : Ἐγὼ δὲν πρὸς εἶδον τὴν ὑπόσχασίν μου. Εὐχόμεναι, ἐγκαρδῶς νὰ μὴ γείνη λόγος εἰς τὸ ἐξῆς μεταξὺ ἡμῶν. Ἐπιτρέψατέ μοι ν' ἀποσυρθῶ, καὶ πιστεῦσατέ με, ὅτι εἶτε παρὼν, ἢ πῶν περὶ οὐδενὸς μεριμνῶ ἢ περὶ τῆς εὐδαιμονίας αὐτοῦ.

— Εἰσθε σκληρὸς, εἶπεν ἡ Μαρία.

— Σκληρὸς ; Ἰδὲν τὸ σκέπτεσθε βεβαίως, ἀπηντησεν ἡ Μαρία, ὁ Κύριος Γραυλιὲ ὅχι προσέθηκεν ἀκόμη, δὲν τὸ σκέπτεσθε.

— Ναὶ, Ναὶ, εἰσθε σκληρὸς, εἰσθε ἀνηλεής. Σὰς ἐννοῶ. Θὰ μελετᾷτε φρικτὴν ἐκδίκησιν Γνωρίζω ἤδη τὴν εὐτυχίαν ἣν μοι προστοιμάζετε. Ἐ ! μοι προσεῖπετε τὴν κην τὸ τοιοῦτον.

— Δὲν ἤξεύρατε τίποτε. Δὲν ἐννοεῖτε τίποτε, ὑπέλαβον ὁ νέος ἡσύχως. Δὲν μελετῶ ἐκδίκησιν, δὲν σκέπτομαι νὰ ἐκδικηθῶ. Ἦσυχάσατε Μαρία· δὲν εἶμαι οὕτε σκληρὸς οὕτε ἀνηλεής. Καὶ, ἰδοὺ, πρὸ καιροῦ ἔχω μίαν ἐπιστολὴν νὰ σὰς δώσω. Πιρρῶσα πολὺ ; Ἦσθε ἀδύνατος καὶ πάσχουσα, καὶ ἐροδομένη δι' ὕμῃς ὑποτροπὴν τινα. Δὲν με κατὰκρίνατε διότι ἐβράδυνα ἐπὶ τοσοῦτον ; Ἐπὶ πῶν ἐπὶ τῆς ὑγείας σας.

Σὰς βλίπω ἀκριτὰ ὑγιᾶ ἤδη διὰ νὰ δυναθῇτε νὰ ἐνσχοληθῇτε περὶ τῆς ἀλληλογραφίας σας.

Λάβετε λοιπὸν τὴν ἐπιστολὴν ταύτην. Δὲν εἶνε ἀνὰ κην νὰ σὰς εἶπω ὅτι ὑπῆρξεν ἱερὰ δι' ἐμέ.

Οὕτως ὁμιλῶν ἐξήγαγεν ἐπιστολὴν ἐκ τοῦ θυλακίου τοῦ ἐπενδύτου του καὶ τὴν ἔπεινε πρὸς αὐτήν.

— Κύριε δὲ Γραυλιὲ σὰς παρκαλλῶ νὰ τὴν ἀναγνώσῃτε εἰπεν ἡ Μαρία ἀρνούμενη νὰ τὴν λάβῃ.

Ὁ Κύριος Γραυλιὲ ἀπέθηκε τὴν ἐπιστολὴν ἐπὶ τοῦ μαρμαροῦ τῆς ἐστίας καὶ ἀνεχώρησε χαριτωμένως πρὸς τὴν σιωπηλῶς τὴν σύζυγόν του.

Ἡ Μαρία διέμεινεν εἰς τὴν αὐτὴν θέσιν ἐπὶ μαρμαροῦ μὲ τὴν κεφαλὴν ἐντὸς τῶν χειρῶν, τὴν καρδίαν πλήρη πικρίας.

Τέλος ἐπληρώσατε τὴν ἐστίαν καὶ ἔρριψε τοὺς ὀφθαλμοὺς ἐπὶ τοῦ περικαλύμματος.

Ἐφερε τὴν σφραγίδα τῶν Παρισίων.

Ἦτον ἐπιστολὴ τοῦ Ὀκταβίου.

V

Ἐπὶ τῇ θάῃ τῆς ἐπιστολῆς ταύτης, ἡ Μαρία ἐλη-
σμένησε τὸν Κύριον Γραβιέ, καὶ ἡ ἀνάμνησις τοῦ Ὀκ-
ταβίου τὴν κατέλαβε ζωηρωτέρα καὶ πλέον ἢ ἄλλοτε.
Ἀπῆλθε τὴν νύκτα κλαίονσα, μὴ ἀπορακίζουσα νὰ ἀπο-
σφραγίσῃ τὸν ὁλέθριον φάκελλον, εἰκοστῆς ἐδοκίμασε
καὶ εἰκοστῆς ἐμποδίσθη ὑπὸ ἀοράτου δυνάμεως. Τῇ ἐ-
φαίνετο ὅτι ἐὰν ἤνοιγε τὴν ἐπιστολὴν ἐκείνην θὰ ἐξήρ-
χοντο ἐξ αὐτῆς γραμμὰ πῦρς νὰ τὴν κατακαύσωσι.

— Ἀ! σκληρὲ, ἐμονολογεῖ, διὰ τί νὰ μοὶ γράψῃ
καὶ τί θὰ μοὶ λέγῃ ὅπερ ἐγὼ ἡ ἰδίᾳ νὰ μὴ εἶπον κατ'
ἐμαυτῆς; δὲν ἤρκει ἡ φωνὴ τῆς συνεδησέως μου; Ἦτον
ἀνάγκη νὰ προστεθῶσιν αἱ ἐπιπλήξεις εἰς τὰς τύψεις αἰ-
νίας μὲ βασιανίζουσι: Τὸ ποτήριον τῆς θυσίας μου δὲν
ἐκινώθη μᾶλλον τρυγῶς; Ἐνταῦτοις Θεέ μου, σὺ γινώ-
σκεις δι' ὁσίων μαρτυρίων ἐξηγόρασα τὸ ἀμάρτημά μου.
Ἰσως ἤξιζον τὴν ὥραν ταύτην περισσοτέρως συμπαθείας
καὶ οἴκτου. Θεέ μου! βοήθησόν με! ὑπῆρξα ἰσχυρὰ ἐ-
ναντίον τῆς θλίψεως τοῦ Ὀκταβίου αἰσθάνομαι ἐμαυτὴν
ἀνίσχυρον.

Οὕτω μονολογοῦσα ἐκάλυπτε τὴν ἐπιστολὴν διὰ φι-
λημάτων καὶ θαυρώων, θλίβουσα αὐτὴν ἐπὶ τοῦ στήθους
τῆς, ἔστιν ὅτε δὲ καὶ ἀποθούσα αὐτὴν μετ' ἀπελπισίας.

Ἡ ἡμέρα ὑπέσχετο ὅτι ἡ Μαρία ἐξῆλθε τοῦ πύργου.

Ἦσαν αἱ πρῶται ἡμέραι τοῦ Ἰουνίου. Λευκαὶ ἀναθυμιά-
σαι ἐκυμαίνοντο ἐπὶ τοῦ ποταμοῦ· τὰ πτηνὰ ἤρχίζον
νὰ ψάλλωσι κεκρυμμένα ἐντὸς τῶν φυλλωμάτων τῶν
δένδρων. Σταγόνες θρόσου ὡς μαργαρίται ἐπεφάνοντο
εἰς τὰς πρῶτας ἡλικίας ἀκτίνων, ἐπὶ τῶν φύλλων τῶν θά-
μων. Ἡ Μαρία ἐβόδιζε παρὰ τὴν ὄχθην τοῦ ποταμοῦ·
ἐγνώριζε καλῶς τὴν ἀτραπὸν ταύτην, πρὸ πολλοῦ ἦτο
τὸ ἀντικείμενον τῆς θλίψεώς τῆς.

Μετὰ πορείαν μίαν ὥραν, ἔφθασεν εἰς τὴν αὐτὴν θέ-
σιν ὅπου φθινόπωρινήν τινα ἐσπέραν ἐβέβηκε τὰς ἐξομολο-
γῆσαι τοῦ Ὀκταβίου. Διὰ νὰ μὴ ὑπολειφθῇ τι ἐκ τοῦ
μαρτυρίου, ὑπ' αὐτὰ ἐκείνα τὰ φυλλώματα καὶ τὴν στικὴν
ἀπεφάσισε νὰ ἀναγνώσῃ τὴν ἐπιστολὴν ἣν ἐν τῷ στήθε
τῆς ἔφερεν. Ἐπὶ μακρὸν εἰσέτι εἰδίστασεν, ἐπὶ μακρὸν
περίστρεφεν εἰς τὰς χεῖρας τὸ κατηρακμένον ἐκείνο
χαρτίον. Τέλος δ' ἀπηλπισμένου κινήματος διέρρηξε τὴν
σφραγίδα, ἀπέσπασε τὴν ἐπιστολὴν ἐκ τοῦ περικαλύμματος
τῆς, τὴν ἤνοιξε καὶ ἀνέγνω τὰς ἐξῆς γραμμὰς.

Ἀγαπητὴ μοι ἐξαδέλφη!

» Πῶς σκέπτεσθε ὅλας αὐτὰς τὰς πικρίας! Ἐπεθυμέητε
» νὰ σὰς συγχωρήσω καὶ ὑπέσχεσθε ν' ἀποθάνητε! Ἦ-
» συχάσατε ἀγαπητὴ Μαρία! ὑμεῖς ὀφείλατε νὰ μὲ συγχω-
» ρήσῃτε: ἔλαβον ἐκ τῶν προτέρων τὴν φροντίδα νὰ σὰς
» ἀπαλλάξω. Εἰς ἐμὲ ἀνῆκε νὰ σφραγισθῇ τὸ μέρος σας,
» προτιμῶ νὰ σὰς τὸ ἀποδώσω. Ἡ εὐκρινείᾳ μου ἔσεται
» ἡ δικαιοσύνη μου. Φαντάσθητε, ἐξαδέλφη μου ὅτι ἐνυμ-
» νώθῃ ν' ὑποδέξω ἐκτὸς μηνῶν. Αἱ τύψεις ὑμῶν ἀρύονται

» σαν τὰς ἰδικὰς μου, καὶ ἰδοὺ ἐγὼ κατησχυμένος καὶ τε-
» ταπεινωμένος. Ἀλλ' ὅμως, ἡδονάμην νὰ υποθέσω λογι-
κῶς τόσον ἔρωτα καὶ τοιαύτην σταθερότητα; Ὅχι, ἀ-
νακριδῶς δὲν ἐλησμένησα τὴν ἐσπέραν ἣν μοὶ ἀνεθυ-
μίζετε, ἐνθα ὑπὸ τὸ φέγγος τῆς σελένης ἀντηλάτταμεν
τοὺς ὅρκους ἡμῶν. Ἐνθυμοῦμαι ὅτι ὁ καιρὸς ἦτον ἐξαί-
ρετος ἂν καὶ ὀλίγον ψυχρὸς. Ἦτο φθινόπωρον ἐὰν ἡ
μνήμη δὲν μὲ ἀπατᾷ. Ἦσθε θελκτικὴ καὶ ἀκόμη βλέ-
πω τὰ ἔχνη τῶν μικρῶν ποδῶν σας ἐπὶ τῆς ἀμμουδούς ὄχθης.
Τὸν προσερχῇ Ὀκτώβριον θὰ συμπληρωθῶσι πέντε ἔτη.
Οὕτω διαρκούντων πέντε ἐτῶν μὲ ἡγαπήσατε, μ' ἐπε-
ριμένατε, καὶ κατ' αὐτὴν τὴν παραιμένην τοῦ γάμου σας,
μὲ ἡγαπᾶτε καὶ μ' ἐπεριμένατε ἀκόμη; Ἠξέουρετε, ἀ-
γαπητὴ μοι ἐξαδέλφη, ὅτι τοῦτο μὲ καθιστᾷ ὑπερήφα-
νον; Ἐνθυμεῖσθην· ἀλλὰ δὲν ὑπέθεσα ἐμαυτὸν ἄπιστον.
Δὲν θὰ ἐλάβατε βεβαίως τὴν ἐπιστολὴν μετὰ τοῦ προ-
σκλητηρίου. Ἀπὸ τοῦ Ἰουλίου 1830 ὁ πατήρ ἡμῶν
ρητὸς μᾶς ἀπηγόρευσε πᾶσαν σχέσιν μετὰ τῶν Κερουάρ.
Σὰς ἐνέμιζον ὑπανδρὸν καὶ εὐτυχῇ πρὸ πολλοῦ. Ὁ ἐυ-
χαριστήθητε μηχανάουσα ὅτι ἐνθυμεῖσθην καλὴν προίκα,
τεσσαράκοντα χιλιάδας, λίθραις, ἐκτὸς τῆς ἐλπίδος κλη-
ρονομίας. Τὸ ἀληθές ἐστι δὲν ὑπάρχει οὔτε ἡ χάρις σας
οὔτε ἡ ὠραιότης σας. Ὡς ὑμεῖς ὑπέκυψα εἰς τὴν ἐπι-
θυμίαν τοῦ πατρὸς μου. Ὁλῆθε ὅτι οὐδὲν ὠραιότερον
τοῦ γάμου τοῦ καλύπτοντος τὰς τρέλλας τῆς νεότητος.
Δὲν θ' ἀποθάνητε. Δὲν θέλατε νὰ ζήσω; Δὲν ἔχω τὴν τι-
μὴν νὰ γνωρίζω τὸν Κύριον Κερουάρ, ἀλλ' ἀρ' ὅτι
γνωρίζω ὁ εὐγενὴς οὗτος σὰς ἀρμόζει καθ' ὅλον κληρίαν.
Λοποῦμαι μόνον διὰ τὴν ὑπανδρεύθητε ἀκριβῶς ὅτε κα-
τεστράφη: Αἱ καλὰς υποθέσεις δὲν γίνονται ὑπὸ τοιού-
τους ὅρους.

Ὑγιάinete, περιληφμένη ἐξαδέλφη μου! ἀπαίξομαι τὰς
λευκὰς χεῖράς σας καὶ σὰς παρακαλῶ νὰ δεχθῆτε τὰς
εὐχὰς ἃς ἐγὼ τε καὶ ἡ μήτηρ μου δὲν παύομεν ἀπευ-
θύνοντες εἰς τὸν ὄψιστον ὅπερ τῆς εὐτυχίας σας.

« Ὀκταβίος Δουβιτιέ. »

Ἡ Μαρία ἀνέγνω δις, ἀπνευστὲν, τὴν ἐπιστολὴν ταύ-
την· τὴν πρώτην φορὰν μὲ ἐρῶτα μὲν ἄπληγῃ, τὴν δευ-
τέραν μὲ ὄρος ψυχρῶν καὶ ἀπεγορευμένων. Ἐπειτα ἀ-
φού τὴν ἐδίπλωσε, τὴν ἔθεσεν ἐντὸς τοῦ περικαλύμματος
καὶ τὴν ἔκρυψεν ἡσύχως ἐπὶ τοῦ θύλακος τῆς ἐσθῆτός
τῆς.

Ἐκλήθησεν ἔπειτα ἐπὶ πολὺ εἰς τοὺς πόδας θρόνους τι-
νος, τὴν κεφαλὴν ἐντὸς τῶν χειρῶν, ἤρεμος, σιωπηλὴ,
ἀκίνητος. Τί συνέβη ἐν αὐτῇ; Διὰ νὰ τὸ ἐνοήσῃ τις
πρέπει νὰ ἔχῃ τεκμηριωθῆναι. Τῇ ἐβόδιζε ὅτι ὁ Θεὸς πρὸ ἐ-
κείνου τὴν ἀνέπαυτον ἐκ τοῦ μηδενὸς καὶ ὅτι πρῶτην ἡδὴ
φορὰν παρίστατο ἐνώπιόν τῆς τὸ μεγαλεῖον τῆς Δημη-
ουργίας. Ἐφερε τὰς χεῖρας ἐπὶ τοῦ προσώπου ὡς ζη-
τούσα νὰ συναρῶσιν τὰς ἀναμνήσεις τῆς, ἔπειτα περιέ-
φερε περὶ αὐτὴν βλέμμα περιχαρές. Τὸ πᾶν ἦτο δι' αὐ-
τὴν καὶ περίε αὐτῆς ἐσθὴ καὶ χαρὰ. Τὰ πτηνὰ ἐκείνα

δουν μελωδικῶς οἱ ἄνθρωποι οἱ πρὸ τινων ὥρων καλύπτοντες τὰ δάση καὶ τοὺς λόφους διελύθησαν, καὶ ἡ φύσις ἐλέγκληρος ἐθαλλεν ὑπὸ τὰς θερμὰς ἀκτίνας τοῦ ἡλίου. Τοιαύτη τις ἑορτὴ ἐθέριμανε τὴν ψυχὴν τῆς Μαρίας. Ἦκουεν ἐν αὐτῇ φωνὰς πρὸ μικροῦ διεγερθείσας. Ἐδίδεπε τὴν εἰκόνα τοῦ Κυρίου δὲ Γρανιλιᾶ ἀπαλασσομένην βαθμῆδον, οὕτως εἰπεῖν, τῆς ὁμίχλης, ἥτις πρὸ τόσου χρόνου τὴν ἡμαρῶνα τὴν ἐδίδεπεν ἀκτινοβολοῦσαν ἐν τῇ καρδίᾳ ὡς εἰς οὐρανὸν ἀνέφελον. Αἰσθημα εὐτυχίας ἀγνώστου τέως αὐτῇ διηγήρου ἐν τῇ ψυχῇ αὐτῆς· οἱ ὀφθαλμοὶ τῆς ἐδάκρυσαν καὶ τιθεῖσα τὴν χεῖρα ἐπὶ τῆς καρδίας ἐψιθύρισεν.

— Εὐγενῆς καὶ γενναῖε μου σύζυγε!

Ἡ Κυρία δὲ Γρανιλιᾶ ἀνέλαβε τὴν πρὸς τὸν πύργον ἄγουσαν. Ἐβάδιζεν ἑλαφρῶς καὶ τὴν καρδίαν χαίρουσα. Πρᾶγμα παράδοξον! Ὁ Ὀκτάβιος ἦτο τόσῳ μακρὰν τῆς μνήμης τῆς ὡς νὰ μὴ ὑπῆρξε ποτὲ δι' αὐτήν. Ὡς πτώμα ἐν θαλάσῃ ἐβυθίσθη ἐν αὐτῇ μὴ ἀφῆσας εἰς τὴν ἐπιφάνειαν αὐλακὰς ἢ κηλίδας, Οὐδὲν ἔμενε πλέον ἐν τῇ ἀναγεννηθείσῃ ἐκείνῃ ψυχῇ.

Φθάσασα εἰς Κερουάρ, ἡ Μαρία παρετήρησε τὸν ἵππον τοῦ Κυρίου Κερουάρ ἐπισσαχμένον καὶ περιμένοντα τὸν Κύριόν του. Ἐπλησίωσε καὶ ἐθώπευε διὰ τῆς μικρᾶς χειρὸς τῆς τὸ εὐγενὲς ζῶον. Τὴν στιγμὴν ἐκείνην ἐφάνη ὁ Κύριος Γρανιλιᾶ ἔτοιμος πρὸς ἀναχώρησιν. Ἐφαίνεται μὴ αἰσθανόμενος τὴν πληγὴν τῆς προτεραίας.

Ἀναχωρεῖτε; καὶ πάλιν ἀναχωρεῖτε, τῷ εἶπε διὰ φωνῆς τεθλιμμένης καὶ θωπευτικῆς.

Στηριγθεὶς ἐπὶ τοῦ ἵππου τοῦ ὁ Κύριος Γρανιλιᾶ τὴν ἐθεώρει σιωπηλῶς.

— Μὴ φεύγετε! προσέθεσε δι' ὕφους παρακλητικῶς.

Ὁ Κύριος Γρανιλιᾶ ἐμειδίσκε περιλύπως. Ἡ Μαρία μάτην προσεπάθησε νὰ τὸν κρατήσῃ. Ἦτον ἡδὴ ἔφιππος.

— Σὰς παρακαλῶ, ἐπαναλαμβάνει ἡ νέα κόρη, μείνατε! Κύριε δὲ Γρανιλιᾶ δὲν σὰς ζητῶ ἢ μίαν μόνον ἡμέραν. Ὅχι μοι τὸ ἀρνηθεῖτε; προσέθεσεν ἐγειρόμενα πρὸς αὐτοὺς τοὺς γλυκεῖς αὐτῆς ὀρθακμοὺς πλήρεις τρυφερότητος.

Ὁ Κύριος δὲ Γρανιλιᾶ δὲν ἀπήντησεν ἢ διὰ μελαγχολικοῦ μειδιήματος. Ἐν τούτοις ὁ ἵππος ἐχρεμέτιζεν ἀνυπομονῶς καὶ ἀπρὸς ἐλεύκανε τοὺς χαλινούς αὐτοῦ.

— Μαρία εἶπε, ὁ νέος εὐγενῆς, οὐδέποτε σὰς εἶδον ἔχουσιν ὕψος εὐτυχῆς ὡς σήμερον.

— Ἀ! καὶ τῷ ἀπεκρίθη μετὰ διαχύσεως, εἰμαι πράγματι πολὺ εὐτυχῆς.

— Ἰσως διότι, ἐλάδετε εὐαρέστους εἰδήσεις, προσέθεσεν ὁ Κύριος δὲ Γρανιλιᾶ.

Καὶ βυθῶν τὸς περνωτοῦρας εἰς τὰ πλευρὰ τοῦ ἵππου τοῦ ἐγένετο ἄφαντος.

Ἡ Μαρία, πτοηθεῖσα, ἠθέλησε νὰ τὸν ἀνακλήσῃ· ἀλλ' ἡ φωνὴ ἐξέλιπεν ἐπὶ τῶν χειλέων τῆς.

Τὸν ἠκολούθησε διὰ τῶν ὀφθαλμῶν ἐφόσον ἠδύναντο νὰ τὸν βλέπῃ καὶ ἐπὶ μακρὸν ἤκουε τὸ κάλπασμα τοῦ ἵππου τοῦ. Ἐπειτα δὲ ὅτε δὲν τὸν εἶλεπε πλέον, ἀπῆλθε τὸ δωμάτιόν τῆς.

Διήλθε τὴν ἡμέραν ἐν ἀνεξηγήτῳ ἀγωνίᾳ καὶ ἐπιστενεν ὅτι ἡ ἑσπέρα δὲν θὰ ἔφθανεν. Ἐπροσπάθησε ἀναπαυθῆ ὀλίγον, ἀλλὰ ματαίως. Ἐξῆλθε δὲ νὰ διασκεδάσῃ τὴν πληξιν τῆς. Εἰς τὰς ἀτραπούς αἵτινας διέσχιζον τὰ δάση ἔδιδεπεν ἐκ διαλειμμάτων πολλοὺς εὐγενεῖς τῶν περὶ ἐκκολουθοῦντας τὴν ὁδὸν ἣν καὶ ὁ κύριος δὲ Γρανιλιᾶ ἠκολούθησε. Ὅλοι ἦσαν ὀπλισμένοι δι' ὅπλου κυνηγετικοῦ. Ἀλλὰ τὸ κατηρᾶς καὶ μυστηριώδες αὐτῶν ὕψος ἐναργῶς ἐδείκνυνεν ὅτι δὲν ἐπρόκειτο περὶ διασκεδάσεως. Μεγάλῃ ταραχῇ κατέλαβε τὴν καρδίαν τῆς. Ἀνήσυχος καὶ τρομακτικῇ ἔτρεξε πρὸς τὸν πατέρα τῆς.

— Πάτερ μου τῷ εἶπε τί συμβαίνει; Ἡρὸ πολλοὺ κινεῖται περὶ ἐξ ἡμῶν. Δὲν ἠξέειρω τίποτε καὶ οὐδὲν μέχρι τοῦδε ἠγνόησα. Ἀλλὰ καὶ μοι λέγει ὅτι μεγάλα δυστυχία προητοιμάζονται. Καθήμεθα ἐπὶ ἡμετέρου ὅπερ μετ' ὀλίγον θὰ ἐκτραγῇ, ἢ γὰρ τρέμει ὑπὸ τοῦ πάδας μας.

Ὁ γέρον ἠθέλησε νὰ καθορυσάσῃ τὴν θυγᾶτρά του.

(Ἐπειτα τὸ τέλος)

ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ

ΤΗΣ ΧΘΕΣ ΚΑΙ ΤΗΣ ΣΗΜΕΡΟΝ

ΠΑΛΑΙΑ ΑΝΑΜΝΗΣΙΣ

Ὅταν ἀρίνομεν τὴν μνήμην ν' ἀνατρέχῃ εἰς τὴν εὐδαίμονα ἐποχὴν τῶν παιδικῶν χρόνων, πόσον πιστῶς ζωγραφίζονται ἐν τῇ φαντασίᾳ ἡμῶν ὁραταί τινα στιγμαὶ τοῦ παρελθόντος καὶ πόσους ρεμβασμοὺς ἀπὸ πολλῶν παραδοθέντας εἰς τὴν λήθην παραθέτει τώρα πάλιν πρὸ ἡμῶν ἡ μνήμη ἐν ἑλῃ αὐτῶν τῇ ἰσχύϊ. Ἡ ἀναμνηστὴς στιγμὴ καθ' ἣν ἀπὸ τοῦ πατρικοῦ ἐξώστου ἠκολούθειμεν διὰ τοῦ βλέμματός μικρὸν νέφος διατρέχον τὸν καλὸν θόλον τοῦ οὐρανοῦ μᾶς ἐνθυμίζει ταῦτα χρόνως ἔλας τὰς ἀορίστους συγκινήσεις ὅσαι τυχόν κατέλαβον ἐν τῇ στιγμῇ ἐκείνῃ τὴν νεαράν καὶ ἀμέριμνον ἡμῶν ψυχὴν καὶ ἡ ἀναμνηστὴς νυκτὸς τινα καθ' ἣν προσηλωσάμεν τὸ βλέμμα ἐπὶ τινος λαμπροῦ ἄστρου μᾶς ἐπαναφέρει εἰς τὴν μνήμην τοῦ ἐπὶ τοῦ ἀπείρου ρεμβασμοῦ εἰς οὗς τότε ἐπὶ τῇ θῆκᾳ τοῦ ἄστρου νεαρά ἡμῶν φαντασία εἶχε ὑποβῆ.

Ἐκτὸς ὅμως τούτων, ἀρίνει ἡ παιδικὴ ἡλικία καὶ τὰς δυσπαρέστους ἀναμνήσεις τῆς, καὶ ἐγὼ δὲ τρέφω μίαν τῶν τοιούτων ἀναμνήσεων ἣν ἦδη ὁ ἀρνηγῆθω, καὶ ἥτις μένει παντοτε ζωηρὰ ἐν τῇ μνήμῃ μου. ἐπερχομένη ἐν αὐτῇ παντοτε ὁρατικῇ ἀναπόλῳ τι ἐκ τῶν παιδικῶν μου χρόνων.

Ἦμεθα τότε ἐγκατεστημένοι ἐν τῇ ἐπαρχίᾳ Α'. Ἀπέκνεντο τοῦ εὐχρησμοῦ ἡμῶν ὑπῆρχε μεγάλη οἰκία πατρὸς παλαιοῦ, ἐνοικιαζομένη παρὰ τοῦ ἰδιοκτητοῦ αὐτῆς κατὰ δωμάτια καὶ διὰ τοῦτο οὕτω πλήρης ἀσχημάτων πρὸς ἀλλήλους ἐνοικιστῶν. Ἐν τῶν δωμάτων τῆς οἰκίας ταύτης κατεῖχεν ἀπὸ ἐνὸς ἡδὴ ἔτους βυλουργός τις, ὅστις ἀπὸ ἐνὸς ἐπίσης ἔτους εἶχεν ἐργασθεῖν ἐν τῇ πόλει Α'. Ἐνθα εὐθὺς ἤρχισε τὴν ἐξοικιστὴν τοῦ ἐπαγγελλομένου του.

Πολλάκις ἤκουον τοὺς ἐν τῇ οἰκίᾳ μου νὰ καμνωσι λόγον περὶ αὐτοῦ, ὃν θεώρουν ὡς ἄνθρωπον ἀλλόκοτον· ἔλεγεν μεταξύ ἄλλων ὅτι οἷδεῖς ἡδύνατο νὰ μαθῇ θεοικόν τι περὶ τῆς προελεύσεως τοῦ ξυλουργοῦ τούτου καὶ τῆς πραγματικῆς του πατρίδος, καὶ ὅτι ἔσakis ὁ ἴδιος ἡρώτατο περὶ τούτων ἀπάντα παντοτε δι' ὑπεκρυγῶν. Ὅλα αὐτὰ τὰ λεγόμενα τοῦ πατρὸς καὶ τῶν λοιπῶν οἰκίων μου ὑπῆρξαν ἡ αἰτία τοῦ νὰ συλλαβῶ ἀρίστην τινα καὶ ἀκαταμάχητον ἀντιπαθειαν κατὰ τοῦ ἀνθρώπου ἐκείνου ἐν τῇ παιδικῇ μου καρδίᾳ, ἀντιπαθειαν ἣν ἐτι μάλλον ἐπῆρξαν ἐν ἐμοὶ ἡ πλήρης στιγματων ἐξ εὐλογίας μαρτῆ του, ἥς τὸ συνήθως ἄγριον ὕψος ἐπέτεινεν ἡ μαύρη καὶ σγουρά κόμη του καὶ οἱ ἐπίσης μαῦροι καὶ παρὰ τὸν ζοφεροὶ ὀφθαλμοὶ του.

Ἐπλησίαζεν ἡ ἡμέρα ἐν ἣ κατ' ἔτος ἐτέλει ἡ πόλις τὴν ἐπιστημοτέραν τῶν ἐμπορικῶν αὐτῆς πανηγύρεων, καὶ διαφοροὶ πανηγυρισταὶ ἤρχισαν νὰ προσέρωνται ἐκ διαφόρων πλησιεγῶρων μερῶν καὶ ἄλλων ἐν γένει πόλεων. Μεταξὺ τῶν νεσελόθων τούτων ὑπῆρχε καὶ εἰς ὅστις ἦτο, φαίνεται, λίαν γνωστὸς εἰς τὸν ξυλουργόν, διότι συναντηθεὶς ἐν τῷ αὐτοῦ ἀπὸ τῆς ἀφίξεώς του, τὸν ἐπλησίασε μετὰ χαρᾶς καὶ τὰ δύο πρόσωπα εὐθὺς συνῆψαν μακράν, καὶ φιλικὴν βεβαίως, συνδιαλέξαν μεταξύ των, ἐπὶ τέλους δὲ ὁ ξυλουργὸς τὸν παρέλαβε πρὸς φιλοξενίαν ἐντὸς αὐτοῦ τοῦ δωματίου του.

Τὴν ἰδέαν ὅπως ἐκείνην ἡμέραν ἡ ὄψις τοῦ ξυλουργοῦ ἐφαίνετο ὑπὲρ ποτε ἀγρία καὶ ζοφερά, τὸ αὐτὸ δὲ συνέβη καὶ ἐλπίσθησαν τὴν ἐπιούσαν, Κατὰ τὴν τρίτην ἀπὸ τῆς ἀφίξεως τοῦ ξένου ἡμέραν, αἱ ὥραι τῆς πρωίας παρήρχοντο ἡ μὴ μετὰ τὴν ἄλλην καὶ τὸ καταστήμα τοῦ ξυλουργοῦ ἔμενε, παρὰ τὸ σύνθηρος, κλειστὸν· ἐκείνους δὲ, καθὼς καὶ ὁ ξένος τοῦ δὲν εἶχον ἀκμήν γανθὶ εἰς κενὸν μέρος κατὰ τὴν ἡμέραν ταύτην, καὶ μόνος εἰς ἐν τῶν συνοικίων ἔχων τὸ δωματίον του παραπλεύρως εἰς τὸ τοῦ ξυλουργοῦ ἐξέφρασε τὴν ὑπόθεσιν ὅτι ὁ ξυλουργὸς οὗτος καὶ ὁ ξένος τοῦ ὃς εἶχον ἀσθενήσει, διότι μακροσφύς τῆς νυκτὸς ἤκουσε γογγυσμοὺς ὑποκίφους προερχομένους ἀπὸ τοῦ γειτονικοῦ δωματίου.

Ἀρῶ ἐπῆλθεν ἡ μεσημβρία χωρὶς τὰ δύο ταῦτα πρόσωπα νὰ φαίνωνται ἐτι, συνοικοὶ τινες ἀνησυχοῦντες μετέβησαν καὶ ἐκρούσαν ἐκπειρημένως εἰς τὴν θύραν τοῦ θαλαμῶν των, μὴ λαδόντες δὲ καμμίαν ἐπιθεὶν ἀπαντήσαν, ἀπεκρίσαν νὰ διηρηξῶσι τὴν κεκλεισμένην θύραν ὅπως εἰσέλθωσιν ἐν τῷ θαλάμῳ, ἀλλὰ παγερὰ ἐπὶ κατέλαβεν αὐτοὺς ὅρα τῇ εἰσόδῳ των· ὁ θαλάμος ἦτο ὀλοτελῶς κενὸς καὶ τὰ πάντα ἐν αὐτῷ ἐμαρτύρουν τὴν διαπραχὴν ἐγκλήματός· τὰ σκεπασματα τῆς ἐτέρας τῶν ἐντὸς αὐτοῦ κλινῶν ἦσαν ἐν πλήρει ἀταξίᾳ, κατὰ γῆς δὲ ἐκείνου συνδόνες καὶ τινα ἀσπρόρουχα πορφυρὰ ἐξ ἀμάρτος.

Ἐν τῷ μεταξύ εἰς τῶν γειτόνων προσελθὼν καὶ ἰδὼν τὰ διατρεχόντα, εἶπεν ὅτι λίαν πρωί, περὶ τὴν χαρμυτῆν, εἶδε τὸν ξυλουργὸν μεταβαίνοντα κατὰ τὸ συνήθως εἰς τὰ ἐντὸς τῆς πόλεως. ὅπως εὐφῆ ἐκεῖ τὰ ἀζήτητα περισσεύματα τῆς βουλῆς ἀρχαίας τῆς προτελευταίας, ἅτινα ἔφεραν ἐπ' αἰμου ἐντὸς σακκοῦ.

Οἱ παρισταμένοι, μὴ ἔχοντες ἄλλο τι νὰ πράξωσι, μετέβησαν εὐθὺς πρὸς τὸ ἔξω τῆς πόλεως ὑποδαρθὲν ἡμέρας ἐνθα, εὐρίντας σακκὸν κείμενον ἐκεῖ μετὰ τοῦ πορφυρέου του, ὑπέθεσαν ὅτι αὐτὸς ὃς ἦτο τὸ πρῶτον ἐκ τῶν τοῦ ξυλουργοῦ. Ἡ ἐκπληξίς καὶ ὁ τρόμος παντὸς ὑπῆρξαν ἀπερίγραπτοι ὅποτε, ἀνοίξαντες τὸν σακκὸν εὗρον ἐντὸς αὐτοῦ πτόμα τὸ ὅποιον ἐν τῶν ἐπ' αὐτὸν κληγῶν καὶ τοῦ αἵματος εἶχε μεταβληθῇ εἰς χρομῶν ἐν ὅρῳ.

Μετὰ πολλὰς προσπάθειας ἀνεγνωρίσθη ὅτι τὸ πτόμα τοῦτο ἦτο ὁ προχθὲς ἐλθὼν ξένος, ὃν ὁ ἀποτρόπαιος ξυλουργὸς εἶχε φιλοξενήσει ἐν τῷ ἰδίῳ του θαλάμῳ. Ὅλοι αἱ ἀρχαὶ ἐτέθησαν εὐθὺς εἰς κίνησιν πρὸς ἀνακάλυψιν τοῦ φονέως ἄλλ' εἰς ματὴν, διότι ἐκείνος εἶχε γείνει ἄφαντος. Ἡ πόλις ὀλόκληρος διατέλει ἐπὶ πολλὰς ἡμέρας ἀναστατος διὰ τὸν φρικτὸν τοῦτον φόνον, ὃν οἱ μὲν ὑπέθετον διαπραχθέντα χάριν κλοπῆς, ἄλλοι δὲ ἔνεκον ἄλλων λόγων εἰς μόνον τὸν φονέα γνωστών. Ἀλλ' ἐπὶ τέλους ἐλησμονήθη τὸ ἐγκλήμα τοῦτο διὰ τοῦ χρόνου, αἱ δὲ ἀρχαὶ ἔπαυσαν τέλος καὶ αὐτὰ τὰς μεταίας τῶν ἀναζητήσεων ἐπὶ τοῦ ξυλουργοῦ, ὅστις ἐξηφανίσθη διὰ παντός.

Εἶχον λησμονήσει καὶ ἐγὼ ὀλοτελῶς μετὰ καιρὸν τὴν ἀγρίαν καὶ ζοφεράν ἐκείνην μορφήν ἥτις τότεν ἄλλοτε μοὶ εἶχεν ἐμποιήσει ἐντύπωσιν, ὅποτε περιστάτικόν τι ἐπανέφερε πάλιν αὐτὴν ἐν τῇ μνήμῃ μου. Μετὰ παρέλευσιν ἐτῶν τινῶν ἀπῆλθον μετὰ τῆς εὐκογενείας μου εἰς τινα παραλίαν πόλιν τῆς Φθιώτιδος ἵνα ἐκεῖ διέλθωμαι τῆς ἡμέρας τοῦ θέρους. Ἡ οἰκία ἦν ἐνοικιασμένη ἐν τῇ πόλει ταύτῃ, ἀνῆκεν εἰς τινα γραῖαν ἥς ἡ μαρτῆ προσέδιδε παρελθὼν πλήρες ὀλίψων, αἱ δὲ ἐπ' αὐτῆς ρυτίδες ἐφαίνοντο προερχόμεναι ἀπὸ λύπης μᾶλλον ἢ ἐκ τῶν ἐτῶν.

Ἐξοικειωθεὶς ἡ γραῖα αὕτη πρὸς ἡμᾶς, ἤρχετο πολλὰκις καὶ μᾶς διηγέτο διαφορά ἐκ τῶν βιωτικῶν αὐτῆς δυστυχημάτων. Ὅτι ὅμως εἰς ἄκρον ἐκίνησε τὸ ἐνδιαφέρον μου ὑπῆρξεν ἡ ἀφήγησις τῆς ἣν ἔκκαμε πρὸς ἡμᾶς ἐσπεραν τινα μετὰ τὸ δεῖπνον καὶ ἐν τῷ ξυλίῳ ἡμῶν ἐξώστῃ, ὑπὸ τὸ φῶς τῆς πανσελήνου. Ἡ ἀφήγησις αὐτῆς εἶχεν ὡς ἐξῆς:

Ἐμενε τότε ἐντελῶς μόνη ἐν τῷ κόσμῳ. Τὸ τελευταῖον ἀπομαίναν αὐτῇ στήριγμα ἦτο ὁ μονογενὴς τῆς υἱὸς δι' ὃν ἔπρεπε τότες ἐλπιδας, ἀλλ' αἱ εὐτυχίαι τῆς ἐψεύσθησαν ταχέως· ἡμέραν τινα ὁ υἱὸς τῆς ἠσθάνθη ὅτι σφοδρὸς ἔρωας τὸν κατεκυρόνους διὰ τὴν κέρην τοῦ κυρίου Σ.,... τοῦ ἐγκριτοτέρου καὶ πλουσιωτέρου ἐξ' ὀλωντῶν κατοίκων τῆς χώρας, χωρὶς νὰ σκεθῇ ὅτι ἡ θέσις του δὲν ἦτο διὰ νὰ λαβῇ σύζυγον μὲν κέρην ὡς ἐκείνη. Ἐν τούτοις δὲν ἐδίστασε νὰ ζητήσῃ τὴν χεῖρα τῆς νέας, ἀλλ' οἱ γονεῖς τῆς, ὡς ἦτο φυσικόν, ἔχον μόνον τὴν ἡρηνθήσαν αὐτὴν ἄλλ' οὐδὲ νὰ τὸ ἀπαντήσῃ κατεδύθησαν. Ἐκτότε ὁ υἱὸς τῆς ὑπέφερε σιωπηλῶς, ὥς οὗ ἡμέραν τινα ἠγγελλήθη ἐν τῇ πόλει οἱ ἀρραβῶνες τῆς ἀγαπῆτης του νέας μετὰ τινος παλαιῦ τοῦ γνωρίμου, πλουτοῦ ὅμως πολὺ τοῦτου καὶ καταγομένου ἀπὸ κληρῶς εὐκογενείας. Ἀπὸ τῆς ἡμέρας ἐκείνης ὁ υἱὸς τῆς ἀπυχόως γραῖας ἔγενεν ὅπως νέος ἄνθρωπος. Ἐνεπλήχθη εἰς κληρῶς συναναστροφῆς καὶ δὲν ἤρρισε νὰ διαθερμῇ ἡθικῶς, ἐπὶ τέλους δὲ ἡμέραν τινα ἐγένετο ἄφαντος ἀπὸ τῆς μητρικῆς του οἰκίας καὶ τῆς πόλεως ἐν ἣ ἐγεννήθη χωρὶς καμμίαν γυνῶσιν ἡ μήτηρ του νὰ λαβῇ περὶ τοῦτου.

« Ἀπὸ τότε, προσέθηνεν ἡ γραῖα, δὲν τὸν εἶδα πλέον μόνον δὲ ὄλγον μικρὸ ὕστερα μοὶ ἔφεραν τὴν εἰδηρί ὅτι ἀπέθανε εἰς τόπον μακρονόος ἀπὸ εὐλογίας. Καθὼς ὅμως εἶχε κατακτῆσαι εἰς τὰ τελευταῖα, δὲν ἠτοπύμην πολὺ πού ἐγαθήκη, διότι ὁ θάνατος τὸν ἐμπέδισε τοῦλαχιστον νὰ γείνῃ χειρότερος παρ' ὅτι εἶχε κατακτήσει. Ἐνεμωρήθηκα ὅπως ἀρκετὰ καὶ ὁ κύριος Σ.,... γὰρ ἐδὼ καὶ καμνύτα χρόνῳ ἔχασε καὶ αὐτὸς τὸν γαμβρὸν του ἀπὸ κλέρως, οἱ ὅποιοι τὸν ἐκόντισαν διὰ νὰ τὸν ληστεύσουν. »

Ἀγνοῶ δικαί ἡ ἀφήγησις αὕτη τῆς γραῖας ἔφερε τότε εὐθὺς εἰς τὴν μνήμην μου τὴν ἀπὸ πολλοῦ λησμονηθεῖσαν εἰκόνα τοῦ ξυλουργοῦ ἄλλ' ὅτι ἐτι μᾶλλον δὲν δύ-

να και να εξηγήσω εἶνε τὸ ὅτι ἀπὸ τῆς στιγμῆς ἐκείνης ἢ εἰκὼν τοῦ ξυλουργοῦ συνεταυτίσθη ἀδικοπαστῶς πρὸς τὴν τοῦ ἀποθανόντος τῆς γραίας υἱοῦ τὸ σύμπλεγμα δὲ τοῦτο τῶν δύο προσώπων ἐπέρχεται καὶ τώρα ἐστὶ ἐν τῇ μνήμῃ μου, ὅσακις ἀναπολῶ τι ἐκ τῶν παιδικῶν μου χρόνων.

K. I. ΠΡΑΣΣΑΣ

ΑΜΕΡΙΚΑΝΙΚΑ ΗΘΗ

ΓΑΜΟΣ

ΧΩΡΙΣ ΠΟΛΛΑΣ ΔΙΑΤΥΠΩΣΕΙΣ

Α'.

Ἡ ἀγγελία

«Two charminh young ladies of the best world, one »fair, theother dark, desirous to attend next «Madison »Square» ball, wish acquaintance of refined partners »Adress. M and H. Herald uptown office »

Τοιαύτη ἦτο ἡ ἀγγελία ἣν εὔρον ὁ Τζῶν καὶ ὁ Χάρρεϋ, τὴν 10 μαρτίου 188... ἐν ᾧ ἀνεγνώσκον ὅμοῦ τὸν Κ ή ρ υ κ α τ ή ε Ν έ α ς Ὑ ό ρ κ η ε ς.

Τί εὐρημα τοῦτο δι' αὐτοὺς ! !

— Ἀλλὰ τί σημάζουν λοιπὸν αὐτὰ τὰ ἱερογλυφικά;

— Εἶνε ἀγγλικά, ἀναγνώστριά μου, καθὰ καὶ ἀγγλικά.

— Εἰπάτε μας τοὺλάχιστον τὴν μεταφράσιν των.

— Ω ! Ἡ παρθενική σας ἀκοή ! ! !

— Ἀρετὰ τὰς ἀστειολογίας. Δόξατέ μας λοιπὸν τὴν μεταφράσιν αὐτῆς τῆς ἀγγλικῆς ἀγγελίας.

— Ἐχει καλῶς ἀκούσατε :

«Δύο δεσποινίδες τῆς καλῆς τάξεως, ἡ μία ξανθὴ, ἡ ἄλλη μελαγχροινὴ, ἐπιθυμοῦσι νὰ παρευρεθῶσιν ἐν τῷ »προσεγγί γορῷ τοῦ Κήπου Μαδιζῶν καὶ νὰ συνάψωσιν »ἐκεῖ γνωριμίαν μετὰ δύο νέων καθὼς πρέπει. Διεθύν»»σις Μ. καὶ Ε. Γραφεῖον Κ ή ρ υ κ α ς».

— Ἀλλὰ τίς εἶνε αὐτὸς ὁ Κ ή ρ υ κ ε ς ;

— Ὁ Κ ή ρ υ κ ε ς τ ή ε Ν. Ὑ ό ρ κ η ε ς, εἶνε ἐρη»»μας παρὰδότης καὶ διὰ τοῦτο ἡ πλείοτερον πάσης ἄλ»»λης ἀναγνωσκόμενη. Ὅσον θαυμαστὴ ἐρεῦρεσις ἡ μι»»κρά αὐτῆς ἀλληλογραφία ! Εἶνε προσετὴ εἰς πᾶν θυλά»»κιον, καὶ ἐν αὐτῇ εὐρίσκει θένει διὰ τὴν γνωστοποίησιν»» του ὁ διευθυντὴς τοῦ θεάτρου, ὁ ἐραστὴς ὁ θῆλων νὰ»» λάβῃ συνέντευξιν μυστικὴν, ἡ κόρη ἡ ζητοῦσα συντρο»»φον τοῦ βίου τῆς καὶ ἡ περιχαλκὴ γυνὴ ἡς τὸ κάλλος»» εἶνε μοναδικόν. Ἡ σελὶς αὕτη τοῦ Κ ή ρ υ κ α ς εἶνε»» οὕτως εἰπεῖν ἡ ἐγκυκλοπαιδεία τοῦ κόσμου ἡμέρα τῇ»» ἡμέρᾳ, συνεκτομένη παρ' ὅλων καὶ δι' ὅλους.

— Ἐχει καλῶς. Ἀλλ' ἐξηγήσατέ μας καὶ τὸν χο»»ρὸν τοῦ Κήπου Μαδιζῶν.

— Ἀ ! ὁ χορὸς τοῦ κήπου Μαδιζῶν !... Ὑποθέτα»»τε ἕνα δημόσιον χορὸν μεταγμετριμένον. Ἐννοεῖται : Καὶ τώρα ἅς ἐπανέλθωμεν εἰς τοὺς νέους Τζῶν καὶ Χάρρεϋ, τοὺς εὐρόντας τὴν ἀνωτέρω γνωστοποίησιν.

Β'.

Ἡ ἐμὴ ἀντίσις

Τὴν ἐπαύριον, περὶ τὴν ἑνδεκάτην, ἐν πρᾶγμα ἐστὰ»»θη πρὸ τοῦ γραφείου τοῦ Κ ή ρ υ κ α ς, καὶ ἐξ αὐτοῦ»» κατέβη νεάνη ξανθὴ μὲ πρόσωπον λεπτόν καὶ γλυκύτα»»τον. Οἱ κάθοντες θεολάκοι τῆς ἥσαν πλήρεις ἀκρόασις»» πολλὰ υποσχόμενης, καὶ οἱ ὡς νεκρὰς σήρεις λευκοὶ

ὁδόντες τῆς ἐνεποίουν πᾶν ἄλλο αἶσθημα ἢ τὸ τοῦ φέ»»δου. Ἦτο ἡ Μῶδ, ἥτις ὑψώνουσα τὸ φάσμα τῆς ἐνὸ»» κατέβαιναν, ἀπεκάλυψε δύο μικροὺς, μικροτάτους πόδας»» κακρομμένους ἐντὸς κομφῶν παρισυνῶν υποδημάτων,

Εἰσῆλθε μετὰ θάρρους ἐν τῷ γραφεῖο καὶ, μετὰ»» φωνῆς γλυκυτάτης καὶ μελιτώσας ἐπιχαρίτως ῥώτησεν»» ἐὰν ὑπῆρχεν ἐπιστολὴ τῆς φέρουσα τὰ ἀρχικὰ γράμμα»»τα Μ. καὶ Ε.

Ὁ ἀρμόδιος ὑπάλληλος, μετὰ βραχεῖαν ἐξέτασιν τῇ»» ἔδωκε μικρὰν ἐπιστολὴν πλήρη ἀρωμάτων, καὶ ἐκείνη»» εὐθὺς ἐγένετο ἄφαντος ὡς πτηνὸν ἐν τῇ ὁδῷ, ἐνθα ἡ»» πασφράγισι τὴν ἐπιστολὴν, βεβία ὅτι οὐδὲν ἀδιάκριτον»» βλέμμα προσεῖχεν ἐπ' αὐτῆς.

Ὁ ὕψις ἀνεγνώσκων, ἡδύνασθε νὰ ἴδῃτε μερίδιον ἐπ'»» καθήμενον εἰς τὰ γέλη τῆς περιχαλκῆς Μῶδ. Ὑπο»» γεγραμμένοι ἐν τῇ ἐπιστολῇ ἦσαν, ὡς ὁ ἀναγνώστης οἱ»» μαντεύσῃ, ὁ Τζῶν καὶ ὁ Χάρρεϋ Ἡ ἐπιστολὴ, ἂν καὶ»» μικρὰ, περιεῖχεν ἐν συντόμῳ πολλὰ. Πρὸ πάντων ὅμως»» ἐπέσυρε τὴν προσοχὴν τῆς Μῶδ τὸ ὅτι ὁ Τζῶν ἦτο ἐπ'»» κοσμητικῆς μελαγχροινῆς, ὁ δὲ Χάρρεϋ ξανθῆς εἰκο»» σιδὺς ἐτών. Ἦσαν ἀδελφοί, ὅπως ἀκριδῶς ἡ Μῶδ καὶ»» ἡ Ἑλλεν ἦσαν ἀδελφαί, ζυγίζοντες καὶ οἱ δύο μετὰ»» τρικλοσὶς λίτρης.

Μὴ γελᾷσθε διὰ τὰς τέσσερις λεπτομερεῖς περιγρ»»φας ὡς πρὸς τὰ ἄτομα τῶν ἡμετέρων ἡρώων, διότι δι»»λως τε ἡ περιγραφή αὐτῇ εἶνε φυσικωτάτη. Ἐν πρί»»στωπον προσωριμένον νὰ γνωρισθῇ μετ' ἄλλου, ὁρεῖται»» νὰ περιγράψῃ αὐτὸ ὅσον τὸ δυνατόν πιστότερον καὶ καλ»»λτερον. Διὰ τοῦτο αἱ πρακτικότητας νεαρὰ Ἀμερικανί»»δες δὲν διατάσσουσιν εἰς παρομοίας περιπτώσεις νὰ πε»»ριγράψωσι τὸ χρῶμα τῶν θεολάκων καὶ τῆς κόρης των,»» τὸ ἀνάστημά των, τὰς διατάσεις των καὶ αὐτὸ ἐπὶ τὸ»» βῆρος τοῦ σώματος των. Ἰσοστηρίζω λοιπὸν ἐπὶ τῇ»» συμβουλῇ των εἶνε σφῆ καὶ πρακτικῇ, καὶ, ἵνα καὶ»» σῆς πεισθῇτε, σὰς παραπέμπω εἰς ὅλους τοὺς μυστικῶ»» ριογράφους, οἵτινες ἠνέστησαν ὅτι οὕτω πρέπει νὰ γρη»»ται ἡ ἀπεικόνισις ἐνὸς προσώπου, ἵνα τοῦτο κατατῇ ἀπὸ»» ἐνδιαιρέοντες.

Ἡ ἐπιστολὴ ὥριζε τριῶν ὁρῶν συνέντευξιν, ἐν τῇ»» μεγάλῃ αἰθούσῃ τοῦ ξενοδοχείου τῆς πέμπτης δανεί»»στοιχίας. Σημεῖα διακριτικὰ, ὁ Τζῶν καὶ ὁ Χάρρεϋ, ὡς»» ἔφερον εἰς τὴν κομμιδόχην των ἐρουρόν γραφύλακον»» σημεῖον βαθυτάτου ἔρωτος.

Ἀρκετέρως τὰ μέρη ἐρένησαν ἀκριδῇ εἰς τὴν συνέν»»τευξιν, αἱ δὲ μὲς Μῶδ καὶ Ἑλλεν, βλέποντα δύο τῶν ἐπ'»» τῆς μ. α. ν. ἀνεπιλήπτως ἐνδεδυμένους καὶ φέροντας ἐπ'»» παρμεγέθῃ κόκκινᾳ γραφύλακᾳ ἐν τῇ κομμιδόχῃ, ἤκα»»κῆσθησαν νὰ ἐρεολογήσωσιν ἐπὶ οἱ νέοι Τζῶν καὶ Χάρρεϋ»» δὲν ἦσαν ποτὶς ὑποδεέστεροι τῆς περιγραφῆς ἣν ἔκα»»μον δι' ἑαυτοὺς.

Γ'.

Εἰς χωροῦσιν !

Ἡ λεπτομερὴς Μῶδ, μὲ τὴν ξανθὴν ὡς ὁ στήθεξ καὶ»» μὴν, καὶ ἡ μελαγχροινὴ Ἑλλεν μὲ τοὺς μεγάλους ὡ»»ραξίους θεολάκους τοὺς σιχαζόμενους ὑπὸ μαγύρων ὡς»» φαιδίων, κατωκῆσι μετὰ τοῦ πατρὸς των εἰς ἀντικ»»οίχημα, τοῦ ὁποῦ ἡ αἰθούσα κατέστη ἀπὸ τινῶν ἐπ'»» ῶν τὸ ἐντετυκτῆριον τοῦ Τζῶν καὶ τοῦ Χάρρεϋ, ἐρχο»»μένων ἐλευθερίως πρὸς ἐπίσκεψιν τῶν νεανίδων. Ὑπο»»βίς νὰ φανῇ δίδων ἐν τούτῳ προσοχὴν. Ἐσπῆσαν πρὸς»» ἑλθόν, ἐδείκνυντο εἰς τὸ ἐσπικτόριον, καὶ κατόπιν, ἐπὶ»» εἰσῆλθον εἰς τὴν αἰθούσαν, ὁ Τζῶν, ὁ μελαγχροινῆς, ὁ»» πλησιάζας πρὸς τὸν πατέρα, καλῶμενον μετὰ τῶν ἐπ'»» θυγατέρων του, καὶ ἔκχευε μόνος τοῦ τὴν σύστασιν τῆς

ἐκιντοῦ τοῦ πρὸς τὴν ξανθὴν Μῶδ. ἐνθ' ὁ ξανθὸς Χάρρεϋ ἐξέλεξε τὴν μελαγχροινὴν "Ελλεν.

Ὁ πατήρ οὐδὲν εἶδεν, οὐδὲν ἠγνόησεν. Εἰς πατὴρ Ἀμερικανίδος τί ἔχει; νὰ κἀμὴ μὲ τὴν κἀρην τοῦ; Δὲν εἶνε πλέον αὐτὴ παιδίον. Ἐνόςω ἦτο μικρά, τὴν ἐπέ-θλαψε; τώρα ὅμως τῇ χορηγεῖ κομψὰ ἐνδυμασίας διὰ τὴν καλοστῆ ἔσπον τὸ δυνατόν ὠραιοτέραν. Τί πλεῖον ἔχει νὰ κἀμὴ; Αἱ κάραι τοῦ γνωρίζουσι καλῶς τί πρέπει νὰ πράξωσι. Δὲν πρέπει αὐτὸς ν' ἀναμι-γνύηται εἰς τὰς ὑποθέσεις των.

Καὶ οὕτω, παρατηρήσατε πόσον διασκεδάζουσι τὰ δύο ἡμῶν ζεύγη! Ὁ χορὸς τοῦ κήπου Μαδιζῶν ἀργεῖ ἀκό-μη πολὺ, αὐτοὶ δὲ τὸσον ἔχουσι πόθον διὰ χορὸν ὥστε ἀδύνατον νὰ περιμένωσιν ἕως τότε.

Ἰδοὺ αὐτοὶ εἰσχωροῦντες εἰς τὴν οἰκίαν. Ὁ Τζῶν δὲν ἐννοεῖ ν' ἀπομακρυνθῇ ἀπὸ τῆς Μῶδ, τρώγει εἰς τὴν τράπεζαν πλησίον τῆς, τῇ ὀλίγῃ τὸ γόνυ καὶ λαμ-βάνει τὰς χεῖράς τῆς ἐν ταῖς ἰδικαῖς τοῦ διηγούμενος πρὸς αὐτὴν τὰς πράγματα εἰς ἃ οἱ παρακαθήμενοι οὐδὲ προσέχουσι καὶ, ἀλλὰ βλέπουσι μόνον τὴν ξανθὴν ἐκρη-γνυμένην εἰς γέλωτας. Ἡ "Ελλεν καὶ ὁ Χάρρεϋ εἶνε πολλὸ συνετώτεροι. Καὶ αὐτοὶ ἐπίσης μένουσι πάντοτε ὁ-μοῦ ἐν τῇ γωνίᾳ τῆς αἰθούσης, ἀλλ' ὅτι λέγουσιν εἶνε, γαίνεται, πολὺ μυστηριώδες, ἀφοῦ τοιοῦτοτρόπως βλέ-πουσιν εἰς τὸν ἄλλον εἰς τοὺς ἐφθαλμούς, ἀνταλλάσσου-σιντες βλέμματα πόσον περιπαθῆ.

Θὰ ὑπέθετέ τις ὅτι οἱ δύο νέοι ἦσαν ἡρραδωνισμένοι μετὰ τὰς δύο νεανίδας.

"Αλλ' ὄχι. Ὁ Τζῶν συνῆψε γνωριμίαν μετὰ τῆς Μῶδ, διὰ νὰ ὑπάρῃ εἰς τὸν χορὸν, διὰ νὰ διασκεδάσῃ, νὰ γελῶσῃ, καὶ τίποτε πλεῖστον. Οὐδὲ καὶ ἐνέκλειπε νὰ ἔλθῃ εἰς γάμον, Ἀλλ' ἀργότερον θὰ ἴδωμεν. Ἡ Μῶδ εἶνε πόσον κομψή!

Τὰ αὐτὰ ἐσκέπτετο καὶ ὁ Χάρρεϋ περὶ τῆς "Ελλεν. Ἐπρεπε πρῶτον νὰ ὑπάρχωσιν εἰς τὸν χορὸν τοῦ Κή-που Μαδιζῶν.

Δ'.

Ὁ χορὸς τοῦ Κήπου Μαδιζῶν.

Ἐπὶ τέλους ἐφθασεν ἡ ἡμέρα τοῦ χοροῦ. Τί διασκε-δάσεις! Τί βοή! Τὰς νύκτας ὁ ἴλας διεδέχοντο αἱ πόλεις καὶ τὰ βάλαντα καθέριζαν.

Ἐν μίῳ τοῦ πληθους, ἴδετε τὰ δύο ἡμέτερα ζεύγη. Παρατηρήσατε πῶς χορεύουσι; τρία βήματα ἔμπροσ-τεν, πλάγιως, τρία ὀπίσθεν.

Πῶσον ἐντέλεια ἡ συνένοσος των! τὰ στήθη των συγ-κακοκλιμένα μετέτρεψαν τὰ δύο σώματα εἰς ἓν. Αἱ καρ-δίαι των πάλλουσιν ἡ μία ἐπὶ τῆς ἄλλης, καὶ ἡ πνοὴ των ἐξέρχεται συγκεχυμένη. Καὶ τὰ γόνατα αὐτῶν πῶς συγχρῶνουνται κατὰ διαλείμματα!

Ἐπειτα, ἐν μίῳ τῆς ἐξάφνης τοῦ χοροῦ, αἱ καρ-δίαι των προσεγγίζουσιν ἀλλήλας, καὶ βλέπει τις αὐτοὺς ἀνταλλάσσοντας ἀσπασμὸν ἐρυθροῦς ἐκ πινος γλυκύας συγκινήσεως, καὶ ἐξαφνίζομένους ἐν τῷ προσέλιπῳ μετα-ξὺ των χορευτῶν.

Τώρα ὁ χορὸς πλησιάζει πρὸς τὸ τέλος του. Περὶ τὴν ἑκτὴν ὥραν τῆς πρωίας ὁ χορὸς ἔληξε, καὶ τὸ μόνον τώρα ἐναπνεύον διὰ τοὺς χορευτὰς ἦτο ἡ ἀναχώρησις.

Οὕτω ὁ Τζῶν καὶ ὁ Χάρρεϋ εὐρέθησαν τώρα μετὰ τὴν τὴν ἑρξιν, ἄλλοι δὲ τὴν διαθήσιν τοῦ ν' ἀποχω-ρεῖσθαι ἀπὸ τῆς συγχροεστίας των, ὥπως μεταβῶσιν εἰς τὰς κλῆας των κλίνας.

Ὁ Δολμενικός, δὲ παρρηχὸς ξενόδοχος τῆς καλῆς τα-ξείας, — τοῦ αἰ. λαί, — ἦτο εἰς τὰς διατάξεις των. Ἐν κα-λῶν γεύμα εἰς τὴν ἐξοχὴν ἦτο ἀπαρχιτέτον ὅπως προη-

γῆθῃ ἐντὸς τὸσον σκληροῦ ἀποχωρισμοῦ.

Εἰς τοῦ Δολμενικοῦ ἔραγον καλλιστα, ὁ δὲ καμπα-νίτης, ἦτο πόσον δυνατὸς, ὥστε ὅτε μετὰ δύο ὥρας ὁ ἥλιος ἐπλήρου τὴν αἴθουσαν τοῦ ξενοδοχείου, οἱ τέσσα-ρες συνδαιτηγμένες ἐφαίνοντο οὐδὲ καὶ ἐνθυμούμενοι ὅτι ὤφειλον ν' ἀποχωρισθῶσιν.

— Παλὶ τὸ ἐγέμισσε, παλὶ, ἔλεγον γελῶσαι βροντω-δῶς ἡ Μῶδ καὶ ἡ "Ελλεν, αἰτίνες προέτεινον πάντοτε τὰ ποτήρια των, μὴ παρατηροῦσαι πλέον ὅτι ὁ Χάρρεϋ ἐρριπτεν ὑπὲρ τὸ δέον καὶ βεὶ ὁ οἶνος ἐκχευόμενος ἐχύ-νετο ἐξωθεν.

— Ἐπὶ τέλους, ἔλεγεν ὁ Τζῶν, ὅστις ἐτήρει πάντοτε τὴν ψυχραιμίαν του, πρὸς τί νὰ ἀποχωρισθῶμεν;

— "Ὀχι, ἔχι ἀκόμη" ἀνέκραξεν ἐν χορῷ ἡ Μῶδ καὶ ἡ "Ελλεν.

— Καλὰ! ἐξηκολούθησεν ὁ Τζῶν, κενῶν ἀπνευστί ποτήριον οἶνου· συνέλαβεν μίαν θαυμαστὴν ἰδέαν ὅπως ἀ-ποφύγωμεν τὸ δυσχερές τοῦ ἀποχωρισμοῦ· ἀπαιτεῖται ὅμως νὰ ἐμπιστευθῇ εἰς ἐμὲ καὶ νὰ με ἀκολουθήσῃτε εἰς ὅτι, ὅκ πράξω.

— Σὺς τὸ ὑποσχεθεσ! ἀνέκραξεν ὁμοῦ αἱ δύο νέαι.

Εὐθὺς εἶπε καὶ ἔπραξεν. Ὁ Τζῶν, πληρώσας τὸν ξε-νοδόχον εἰσῆλθεν ἐντὸς ὀχλήματος, μετ' αὐτοῦ δὲ καὶ ἡ λοιπὴ συντροφία.

Ε'.

Ἐπὶ τῆς λ ο υ ς μ ὁ ν ο ι.

Μετὰ δέκα μίλια λεπτὰ, τὸ ὄχημα ἐστάθη εἰς τὸ ἄ-κρον τοῦ Βροσδοῦ καὶ τῆς δεκάτης ὁδοῦ, σχεδὸν πα-ραπλεύρως τοῦ ναοῦ τῆς « Χαρίτος ». Ὁ Τζῶν, ἀρή-σας τοὺς φίλους του εἰς τὸ μετὰ τοῦ ναοῦ συνεχόμενον γοθηκὸν πρεσβυτήριον, μετέβη παρὰ τῇ σεβασμιωτάτῃ Βρόσυν, τῇ ἱερῇ τοῦ ναοῦ.

Ὁ σεβαστὸς ποιμεναρχὴς: τὰ ἔχουσιν, διότι εὐρί-σκετο ἀκόμη μετὰ τὸν οἰκιστὴν τοῦ ναοῦ καὶ τὰς παν-τούργας, μὴ περιμένον ποσὶς τοιαύτην προσηνὴν ἐπίσκε-ψιν. Ὁ ἐπισκόπος ἐν τούτοις τὸν καθήκοντα. Τῷ εἰ-πὸν ὅτι, γνωρίζων τὴν ἀγαθότητα τοῦ προσήλθον εἰς αὐ-τὸν, καὶ ὅτι πρόκειται περὶ δύο γαμων, αὐτοῦ καὶ τοῦ ἀδελφοῦ του, ὅστις περιμένει εἰς τὸ πρεσβυτήριον μετὰ τὰς δύο νέας.

Ὁ Βρόσυν δὲν ἤθελσε νὰ διαψεύσῃ τὰς ὑπὲρ αὐτοῦ ἀγαθὰς ἰδέας τοῦ Τζῶν. Δὲν ἐχρονολογήσεν αἰμὴ ἕως οὗ ἐνδύθῃ φορέματα κοσμιότερα καὶ κατάλληλα διὰ τὴν ἱεροτελεστείαν. κατὰ τὸ διαστημα δὲ τούτου ἡ οἰκονόμος τοῦ ἱερώς μετέτρεψεν ἀπὸ τοῦ πρεσβυτηρίου εἰς τὸν θα-λαμνον τὸν Χάρρεϋ καὶ τὰς δύο νέας ὧν ἡ εὐθυμία ἐπη-ξήθη ὅταν ὁ Τζῶν ταῖς ἐρανέρωσε τὸ σχέδιόν του.

— Τί αὐτοῦχ! Τί λαμπρὰ ἡ ἰδέα τοῦ Τζῶν! Καὶ τώρα δὲν θὰ ἦναι πλέον ἡναγκαζόμενοι ν' ἀποχωρίζω-ται ἐνωρίς.

Ἐν τῷ μεταξύ παρατέθησαν τὰ διὰ τοὺς γαμούς προαπαιτούμενα, καὶ πατερ Βρόσυν ἐνεκρίθη ἐνστολή.

Ἐνέγραψε τὰ ἐντάματα τὸν νέον ταξιδίων, κατόπιν δὲ ἔθηκε διὰ τῆς γαμικῆς τοῦ χοροῦ εἰς τὸν θαυτοῦ τῆς Μῶδ τὸν θαυτοῦ ἐν πρῶτον ἔταρει ὁ Τζῶν, καὶ εἰς τὸν τῆς "Ελλεν τὸν θαυτοῦ τοῦ Χάρρεϋ. Καὶ τώρα δὲν μένει ἄλλο ἢ νὰ εὐχαριστήσῃ τὸν σεβαστὸν Βρόσυν, παρὰ τῷ ὀπίθῃ αὐρίον προσερχόμενοι ὁ Τζῶν καὶ ὁ Χάρρεϋ ὅς εὐρωσι ἑτοιμα καὶ ἐν ταῖς τὰ ἔνταρα τοῦ γαμου.

Καὶ ἰδοὺ διατὶ ἡ Μῶδ καὶ ἡ "Ελλεν τὴν ἐπαύριον τοῦ χοροῦ τοῦ Κήπου Μαδιζῶν δὲν ἐπιστρέψα εἰς τὴν πατρικὴν των οἰκίαν.

(Ε κ τ ο υ « Φ ι γ γ ρ ὶ »)

Ο ΜΥΣΤΙΚΙΣΜΟΣ ΤΩΝ ΕΛΛΗΝΩΝ ΚΑΙ Ο ΤΩΝ ΝΕΩΤΕΡΩΝ ΧΡΟΝΩΝ

(Συνέχεια και τέλος)

Οὐχ ἦντον ἀξιοσημείωτος και πειστική διὰ τοῦς ἀπιστοῦντας πρὸς τὰ ὑπερφυσικά φαινόμενα εἶνε ἡ περὶ τῶν χρητῶν ἐρμηνεία τοῦ Δυπρέλ. Πρόκειται περὶ τοῦ ἐξῆς: 'Εν τῇ ἀρχαιότητι ἐτηροῦντο ἐν ναοῖς τιςιν ἱερεῖαι αἵτινες ἐν καταστάσει ἐκστάσεως μεταφερόμενοι, ἤρωτωντο ἐπὶ σπουδαίων ὑποθέσεων τῆς πολιτείας και προέλεγον τὴν ἐκβασιν αὐτῶν. 'Εν τῇ ιστορίᾳ τῆς Ἑλλάδος τὰ μαντεῖα παίζουσιν ἐπὶ ἐκατονταετηρίδας ὅλας σπουδαιότατον μέρος, τιμώμενα παρά τε τοῦ λαοῦ και παρά τῶν ἐξοχοτάτων σοφῶν. Περὶ τοῦ περιηρησάτου ἐξ αὐτῶν, τοῦ πυθικοῦ μαντείου τῶν Δελφῶν, λέγει ὁ Πλούταρχος: "Ὅταν σκεπτομαι ὁποῖων ὠφελειῶν προξενος ὑπῆρξε τὸ μαντεῖον τοῦτο τοῖς Ἑλλῆσιν ἐν πολέμῳ, λοιμῳ, ὡς και ἐν συνοικισμῳ νέων πόλεων, θεωρῶ ἀμάρτημα νὰ ἀποδίδηται ἡ ἐπινόησις και ἡ ἀρχὴ αὐτοῦ οὐχὶ τῇ θεῇ προνοίᾳ ἀλλὰ τῇ τύχῃ και τῇ ἀπλῇ συμπτώσει." Μαρτυρεῖ ἀπαραπλήρως ὑφίστανται πολλοί. "Ἦθελον εἶνε συνεπῶς ἀνεπιστημοσύνη και ἐλαφρότης νὰ γίνηται λόγος ἀποκλειστικῶς περὶ ἀπάτης και τῆς τυρλῆς τύχης. Δὲν εἶνε δυνατόν ἀπάτη ἐπ' ἐπ' ἐκατονταετηρίδας ὅλας νὰ ἐνασκήται εἰς βάρος και αὐτῶν τῶν ἐξοχωτέρων πνευμάτων. Κατὰ τῆς ἰδέας ταύτης ἀντιμάχεται προπάντων τὸ γεγονός, ὅτι οἱ χρησμοὶ ἐν ταῖς πλείστας περιπτώσεσιν ἐξεπληροῦντο. Συνήθως ἦσαν συμβολικοί, σκοτεινοί και ἀμφιβόλως ἐξεπληροῦτο. Συνέτρεχεν ἐπομένως πρὸς τοῦτο ἀνωτέρα και δραστηκωτέρα δύναμις, ἣν ζητεῖ νὰ ἐξηγήσῃ ὁ Δυπρέλ και ἐπιτυχάνει τοῦτο ἐν ἄλλῳ τὸ αἰνιγματικῶδες φαινόμενον εἰς ἕτερον, γνωστὸν τοῦτο: τὴν ὑπνοβάσιαν.

Ἡ Πυθία ἐκάλητο ἐπὶ τρεῖς ὁδοὶ ἱσταμένου ἐπὶ σχισμάδος τοῦ ἐδάφους, ἅρ' ἡ ἰσχυρὰ ἀντροὶ ἀνεπέμποντο. Πρέπει νὰ παραδεχθῶμεν ὅτι ἡ ἱερεῖα μετέπιπτε διὰ τούτων εἰς κατὰστασιν ὑπνοβάσεως. 'Εν τῇ ὑπνοβάσει αἱ ἐν τῷ ἀνθρώπῳ λαμβάνουσαι ἀνώτεροι δυνάμεις ἐξεγείρονται, οὗτος μεταπίπτει εἰς ἐκστάσιν και καθίσταται ἱκανὸς νὰ διαβλέπῃ σαφῶς και τίλοθεν. Τοῦθ' ὅπερ συμβαίνει παρά τοῖς σημερινοῖς ὑπνοβάταις. τὸ αὐτὸ συνέβαινε και παρά ταῖς ἱερεῖαις ἐκεῖναις. Κοινὰ χαρακτηριστικὰ αὐτῶν εἰσὶ τὸ μακρὰν βλέπειν ἐν χρόνῳ και τόπῳ, ἡ μεταβίβασις τῶν σκέψεων, τὸ ἐν στίχοις διαλέγεσθαι, ἡ αἰσθητικὴ ἀναισθησία, σπασμοί, ἀνευ ἀναμνήσεως ἐργήγορες. Δὲν ἐπιτρέπει ὁ χρόνος τῆς «Φιλολογικῆς Ἀεροπλοίας» νὰ παρεκκολληθῶμεν τὸν παραλληλισμὸν ἐν και ἐν ταῖς ἀπωτάταις λεπτομερείαις ποιεῖται ὁ Δυπρέλ. Μνηστέον μόνον ἐνταῦθα ὅτι ἡ ἱερεῖα, πρὶν ἢ ἀρξῇται τοῦ προφητικοῦ αὐτῆς ἔργου, ἐμάσσα δάφνην, και κατὰ τὴν

μαρτυρίαν διαστήμου ὑπνοβάτιδος ἡ δάφνη ἐνίσχυε τὴν μαγνητικὴν δύναμιν. Ἀμφοτέρω εἰσὶν ἐπίσης κοινὰ: Νοσηρὰ μεταβολὴ τοῦ ἐμμητρικοῦ ὄργανου, τὸ διαλέγεσθαι ἐν ξέναις γλώσσαις, και πλείστα ἄλλα. Μεταβίβασις σκέψεων ἐλάμβανε χώραν, ὡς και ταῖς ἡμετέροις ὑπνοβάταις, και παρά ταῖς ἱερεῖαις, τοῦτέστιν οἱ ἐρωτῶντες ἐλάμβανον ἀπάντησιν πρὶν ἢ προβάλωσι τὴν ἐρώτησιν. 'Επίσης τὸ διουρητικόν, τοῦτέστι τὸ ὄρεον τὸ ἀντικείμενον ἀνευ τῆς βοήθειας τῆς αἰσθήσεως τῆς ὁράσεως, ὡς π.χ. ἡ ἰνῶν γινώσις ἐσθραγισμένης ἐπιστολῆς ὡσαύτως ἡ ὑπερπῆδησις τῶν τοπικῶν και χρονικῶν ὁρίων, δηλ. ἡ πρόρρησις πραγμάτων λαμβανόντων χώραν τὴν σινὴ μὴν ταύτην ἐν ἑτέρῳ τόπῳ ἢ μελλόντων νὰ λάβωσι χώραν ἐν βραδυτέρῳ χρόνῳ. Εἶνε ἐνδιαφέρον τὸ γεγονός, ὅτι πᾶσαι αἱ ἀπόπειραι πρὸς ματαίωσιν τῶν ὑπὸ τῶν μαντείων προρηθέντων συμβεβηκότων ἀπέτυχον, μάλιστα δὲ και συνετέλεσαν και ὑπερτερῆσαν τὴν πραγματοποιήσιν αὐτῶν. Ἡ ἱστορία τῶν Ἑλληνικῶν παραδόσεων ἀναφέρει ἀξιοσημείωτους περιπτώσεις. Καὶ αὐτὰς ἔχον ὑπ' ὄψιν ὁ Κικέρων ἐρωτᾷ, πρὸς τί λοιπὸν χρησιμεύουσιν αἱ προφητεῖαι, ἅφ' οὐ δὲν εἶνε δυνατὴ ἡ ματαίωσις τῶν προρηθέντων συμβεβηκότων; 'Εν ἐκ τῶν σπουδαιωτάτων παραδειγμάτων εἶνε ὁ Βασιλεὺς Οἰδῖπός. Παρὰ πλῆθυσιν τι συμβαίνει και ἐν τῷ κύκλῳ τῆς νεωτέρας ὑπνοβάσεως, καθ' ἣν αἱ διορῶμεναι εἰκόνες συμφωνοῦσιν ἐπίσης μετὰ τῶν βραδύτερον πραγματοποιούμενων συμβεβηκότων. 'Εν ἄλλῃ ἀπεδόθη ταῖς χρησμοδοτοῦσαις ἱερεῖαις θεῖα ἐμπνευσις. Βραδύτερον ἡ προφητικὴ δύναμις ἐξηγήθη ἐκ τῆς ὑπερφυσικῆς οὐσίας τῆς ἀνθρωπίνης ψυχῆς, ἐκ τῆς δαιμονίου φύσεως αὐτῆς. Οὕτω οἱ Ἕλληνες κατέληξαν ἐπὶ ἐπιστημονικῆς βάσεως, ἣν παραδέχεται και ὁ Δυπρέλ.

Τῇ βοήθειᾳ τῆς ἀνωτέρας ψυχολογίας ἐξηγεῖ ἐπίσης ὁ Δυπρέλ τὸ μυστήριον τοῦ λεγομένου δαιμονίου τοῦ Σαρκάτους. Ὁ ὕλισμός δύναται νὰ διαμαρτύρηται ὅσον θέλει, ἀλλὰ δὲν δύναται νὰ κληθῇ τὰ ὑπερφυσικά φαινόμενα. Ἡ Ἀγγλικὴ και ἐπὶ μᾶλλον ἡ Γαλλικὴ ἐπιστήμη, ἐνασχολεῖται μετὰ μεγάλου ζήλου ἐπ' αὐτῶν, και ἰδίως ὁ Σαρκώ, ὁ διάσημος Διευθυντὴς τῆς salpêtrière τῶν Παρισίων, ὅστις προβαίνει μάλιστα και εἰς πρακτικὰ ὑπνωτιστικὰ πειράματα. 'Εν Γερμανίᾳ ὑπάρχει ἰδιαίτερον περιοδικὸν ἀποκλειστικῶς τοῖς ὑπερφυσικοῖς φαινομένοις ἀφιερωμένον, ὅπερ ζητεῖ ἰδίως διὰ τῆς γνωστοποιήσεως ἐμπειρικῶν περιπτώσεων νὰ συνεσφῆρῳ ἐπὶ τοῦ σκοτεινοῦ τούτου ἐδάφους. Καὶ ἡ ἐργασία αὕτη ἀποτελεῖ μέρος τῆς πνευματικῆς προόδου, παλαιόθεν δὲ ἡ πείρα διδάσκει ἡμῖν ὅτι τοιαῦτα ὑποθέσεις ἄγρουσι πρὸς τὴν ἀλήθειαν.

Εἰς ἐπιστημονικῶς κατηρτισμένους ὑπνωτιστὰς, ὁ Δρ. Ὁθων Φέλδμαν ἐκ Ῥωσσίας, εὕρισκεται νῦν ἐν Βερολίνῳ: οὗτος ἐπεχείρησε πλείστα ὑπνωτιστικὰ πειράματα ἐν τῷ Βασιλικῷ νοσηρομειῳ (Charité) ἐπὶ νευροπαθῶν και ἰδίως ἐπὶ ὑστερικῶν ἀσθενῶν. Ὁ κ. Φέλδμαν ἐγένετο ἤδη περιώνυμος ἐν Νέᾳ Ὑόρκῃ

ΠΕΡΙΗΓΗΣΕΙΣ

ΑΦΡΙΚΑΝΙΚΑΙ ΠΕΡΙΗΓΗΣΕΙΣ

ΤΟΥ ΙΑΤΡΟΥ ΑΙΜΙΛΙΟΥ ΧΟΛΟΥΒΟΥ

(Συνέχεια)

Ὅτε τὰ ἐγγύωρια φύλλα ἀνῆγγειλαν τὴν ἐν τῆς πατρίδος ἀποστολὴν ἀγωγῆς, τὰ συγχρητῆρια κατεπλημύρησαν, δικαίως δὲ ὑπερφηανεύμεθα διὰ τὰς ὑπὲρ τοῦ Αὐτοκράτορος μας καὶ τῆς γενναιωδούς αὐτοῦ κολακευτικὰς κρίσεις τοῦ ξένου ἐκείνου τύπου. Δὲν δύναμαι δὲ νὰ κλείσω τὸ ζήτημα τοῦτο χωρὶς ν' ἀναφέρω ἐξαιρετόν τινα ἄνδρα, τὸν ὁποῖον ἐπὶ τῇ εὐκαιρίᾳ ταύτῃ ἐγνώρισα ἐκεῖ. Εἶνε ὁ κ. Κάρολος Πόππε, ὁ διευθυντὴς τοῦ καταστήματος Πόππε, Ρόσωβ καὶ Σα. Εἰς τὸν πολῦτιμον τοῦτον φίλον ὀφείλω ἀπειρά, ἰδίως ὅμως μ' ἐβόηθησε νὰ ἐξοπλισθῶ προσηκόντως διὰ τὴν εἰς τὸ ἐσωτερικὸν ἐκδρομὴν καὶ νὰ γίνῃ ἡ ἐκκλιση τῶν ἐκ τῆς πατρίδος κομισθέντων ποικίλων πραγμάτων.

Ὅταν τὰ ἐγγχώρια φύλλα ἀνήγγειλαν τὴν γεν-
ναίαν ἀρωγὴν, ἥτις μας ἐστάλη ἐκ τῆς πατρίδος, μὲ
κατεπλημμύρησαν παντὸς εἶδους συγχαρητήρια τῶν
κατοίκων. Μεγάλην δ' ἐντύπωσιν ἔκαμεν εἰς τε τὴν
κοινὴν γνώμην τὸ μέγας καὶ ζωηρὸν ἐνδιαφέρον τῆς
Α. Μ. τοῦ Αὐτοκράτορος ἡμῶν περὶ ἐπιστημονικῶν
ἐρευνῶν : τοῦτο δ' ἦτο δι' ἡμᾶς ἀληθὲς βάλσαμον
παρηγορίας καὶ δικαίαν ἀφροσύνην ὑπερηφανίας. Ἐν-
ταῦθα δεῖλω ν' ἀναφέρω ἐξαίρετόν τινα ἄνδρα, εἰς
τὸν ὁποῖον δεῖλω ἄπειρα, ἐγγνώσκω δ' αὐτὸν κατὰ
τὴν δι' αὐτοῦ τηλεγραφικὴν ἀποστολὴν τῆς χρημα-
τικῆς βοηθείας ἐκ Βιέννης. Εἶπε ὁ κύριος Πόππε,
προϊστάμενος τοῦ καταστήματος Πόππε, Ρόσσ-
ωβι καὶ Σα, ὅπου τοῦ ὁποῦτο δυσκολώτατα ὅλα
καταβροῦτο ἡ προμήθεια πάντων τῶν διὰ τὸ ἐσωτε-
ρικὸν ταξείδιον ἀναγκαίων καὶ ἐτι δυσκολώτερον ἡ
παρασκευὴ τῆς ἐκθέσεώς μας.

Ἡ ἐκθεσις αὕτη ἦτο πρᾶγμα δυσκατάρθωτον, ἐ-
χρειάσθη δὲ μεγάλη πατριωτικὴ ἀφοσίωσις, τὸ λέγω
ἄνευ καυχησιολογίας, ὅπως κατάρθωθῃ. Τὴν διὰ-
κειαν δ' αὐτῆς ἐπωρεθῆσθην, ἵνα ἐπιχειρήσω διαφό-
ρους ἐπιστημονικάς ἐκδρομὰς εἰς τὰ περὶ, εἰς τὸν
κόλπον, τὸ Τάρελθεργ καὶ τὸ Σομμερστέδεργ. Κατὰ
τάς ἐκδρομὰς ταύτας ἤσκούντο καὶ αἱ ἐκλούσοι μου
εἰς τοιοῦτον εἶδους ἐργασίας, ἥ δὲ λαΐα τῶν ἐκδρο-
μῶν μας δὲν ἦτο μικρά, διότι ἐπιστρέφοντες ἐκί-
νατο κατάρθοι ἐν ποικίλων συλλογῶν εἰς Κη-
πστάδην. Τὰς συλλογὰς ταύτας ὁλόω ὅπως περιγρά-
ψει ἐπὶ τῷ εὐλαπτότερον εἰς τὸ τέλος τοῦ ἔργου τοῦ-
του, ἐνθάδε δὲ μόνον σημειῶ ὅτι αἱ συλλογαὶ αὐ-
ταὶ συνέτειναν ὅχι ὀλίγοι πρὸς πλουτισμὸν τῆς ἐκ-
θέσεώς μας καὶ αὐξάνειν τοῦ ἐνδιαφέροντός της ὡς
καὶ πρὸς διδασκαλίαν τῶν περὶ ἐμῆ, διότι ἡσυχῆθη-
σαν ὅχι ὀλίγον αἱ σύντροφοί μου διὰ τὸ ἀναμῆναι
αὐτῶν ἔργον. Ἀλλ' ἂς προβῶ τώρα εἰς τὴν περιγρα-
φὴν τῆς πρώτης ταύτης αὐστρου γ α ρ ι κ ῆ ὥ
ἐκθέσεως ἐν Κηπστάδῃ.

διὰ τῆς ἀνακαλύψεως τοῦ ἐγκλήματος τῆς Κυρίας Δις Δεσάρ. Ἡ κυρία αὕτη εἶχεν οἰκειοποιηθῆ τοῦ μέγιστον μέρος τῆς περιουσίας τοῦ δικηγόρου τῆς Νέας Ὑόρκης Μάροχ τῇ βοήθειᾳ ὑπνωτικῶν ἐπιδράσεων. Ἐν τῇ γενομένῃ κατὰ τὸν παρελθόντα Μάιον δίκῃ, ἐν ᾗ ὁ κ. Φέλδμαν παρίστατο ὡς πραγματογνομῶν, ἀπέδειξεν οὗτος δι' ὑπνωτικῶν ὁπισθενεργῶν ἐπιδράσεων, ὅτι ἡ Κυρία Δις Δεσάρ κατεχράσθη τοῦ ἐπικινδύνου τούτου μέσου πρὸς ἰδιοτελεῖς σκοπούς. Τότε ὑπέβαλεν ἐπίσης ὡς μέλος τῆς λατροδικαστικῆς ἐταιρίας τῆς Νέας Ὑόρκης νομοσχέδιον κατὰ τῆς καταχρήσεως τοῦ ὑπνωτισμοῦ, ὅπερ καὶ ἐν Οὐασινγκτὼν ἐπίσης ἐγένετο δεκτὸν ὅπως ὑποβληθῇ τῇ Βουλῇ τῶν ἀντιπροσώπων. Προσχωρῶς ἀναχωρεῖ ὁ κ. Φέλδμαν εἰς Πετρούπολιν, κατὰ πρόσκλησιν τῆς συζύγου τοῦ Ὑπουργοῦ τῆς Παιδείας Δελιάνωφ ὅπως ὑποβάλῃ εἰς τὴν διὰ τοῦ ὑπνωτισμοῦ θεραπείαν συγγενεῖς τινὰς αὐτῆς πάσχοντας τὰ νεύρα. Μετὰ τὸ τέλος τῆς θεραπείας ταύτης ὁ κ. Φέλδμαν ἐπανακάμψει καὶ πάλιν εἰς Βερολίον ὅπως ἐπὶ παρουσίᾳ, καὶ ὑπὸ τὴν ἐποπτείαν διαπρεπῶν εἰδικολόγων, ὡς τοῦ πολλοῦ Βίρχωφ κτλ. ἐπιχειρήσῃ περὶ ἀσθενήματα ὑπνωτιστικῆς θεραπείας ἐπὶ εἰδικῶν ἀσθενῶν.

Χρόσις χρονικολόγου ἐκπληρῶν, ἃς σημειώσω ἐν ταύ-
θᾳ κατατάγων ὅτι ἡ Κυρία Μαργαρίτα Φῶξ Κάνε,
ἡ χήρα τοῦ γνωστοῦ περιηγητοῦ τοῦ Βορείου Πό-
λου, ἥτις ἐπὶ πολλὰ ἔτη ἐδοξάζετο ὡς ἡ ἐπισημο-
τέρα πνευματιστικὴ μεσάζουσα τῆς Ἀμερικῆς, ἡγά-
γετο αἰφνης τὴν ἀλήθειαν καὶ πρὸ μικροῦ ἀπεκά-
λυψεν ἐν τῇ μουσικῇ ἀκαδημίᾳ τῆς Νέας Ὑόρκης
ἐνώπιον πολλοπληθεστάτου ἀκροατηρίου τὸ μυστικὸν
τῆς γνωστῆς περιήφου ἀνθρωπώσεως τῆς τραπέζης,
ὅπερ συνίστατο ἐν τούτῳ ὅτι παρήγε τοὺς μυστη-
ριώδεις ἤχους διὰ τῆς πρώτης ἀρθρώσεως τοῦ μεγά-
λου δοκτύλου τοῦ ποδός! Ἐπιτροπὴ ἐκ παρόντων
λατρῶν, οἵτινες ἐπετήρουν τὰ πειράγματα, ἐπεβεβαίω-
σαν τὰς ἐξομολογήσεις αὐτῆς. Ἄλλ' ἡ μέθοδος τῆς
ἀνθρωπώσεως τῆς τραπέζης εἶνε εφευρέσεις τῆς ἀγρυ-
πνικῆς τέχνης τῶν νεωτέρων, καὶ κατ' οὐδὲν δύνα-
ται νὰ ἐπισκιάσῃ τὴν ἐν τῇ μαντικῇ δικαίαν φη-
μιν τῶν προσφιλῶν ἡμῶν προγόνων, οὔτε νὰ ἀναιρέσῃ
τὸ ἀνωτέρω ἀναφερομένη ἀποκάλυψι τοῦ ψευδοῦς
αὐτῆς καὶ ἐλάχιστον ἐκ τῶν ὅσα περὶ τοῦ μυστικι-
οῦ τῶν ἀρχαίων Ἑλλήνων διηγέθημεν.

Βερολῖνον, τῇ 7]19 Νοεμβρίου 1888

ΚΛ. ΝΙΚΟΛΑΪΔΗΣ

Διὰ μόνως τῆς ἐργασίας δύναται ἡ σκέψις νὰ κατα-
στή γνήσιος, διὰ μόνως δὲ τῆς σκέψεως δύναται ἡ ἐργα-
σία νὰ καταστῇ εὐτυχής.

Τὸ παρελθὸν εἶνε ἄβυσσος κατηρόρυθ' ἔκστας ὅλα τὰ
παρελθὸν προκυματὰ τὸ μέλλον ἐπίσης εἶνε ἄβυσσος ἀ-
καταμέτρητος. Ἡ μία τῶν ἀβύσσων τούτων ῥεεῖ διηνεικῶς
ἐκ τῆς ἄλλης τὸ μέλλον ἀπορροεῖται ἐν τῇ πα-
ρελθούσῃ ῥέον διὰ τοῦ ἐναετοῦτος. Ὁ ἄνθρωπος καίτοι
ἐκ τῶν δύο τούτων ἀβύσσων.

Nicole.

Ὁφείλω εἰς τὰς προσπάθειάς τοῦ κ. Καρόλου Πόππε καὶ τοῦ προέδρου τοῦ ἐν Καπstadt βιομηχανικοῦ ἐπιμελητηρίου κυρίου Βίνερ τὸ ὅτι μοι παρεχωρήθη διὰ τὴν ἐκθεσιν ἡ μεγάλη αἴθουσα τοῦ σπουδαιοτάτου ἐμπορικοῦ ἐπιμελητηρίου τῆς μεσημβρινῆς Ἀφρικῆς. Αἱ ἡμέραι τῆς ἐκθέσεως ταύτης ἦσαν τιμητικαὶ ἡμέραι δι' ἡμᾶς ἐν τῇ πόλει, ἡ δὲ συρροὴ τῶν ἐπισκεπτῶν ὑπῆρξε μεγάλη. Πάντες οἱ ἐξέγοντες ἐν τῇ χώρᾳ ἐπισκεφθῆσαν αὐτὴν καὶ τὴν ἐξετίμησαν μεγάλως. Περιεῖχε δὲ αὕτη πᾶν ὅ,τι ἐκ τῆς πατρίδος εἶχονμεν λάθει μεθ' ἡμῶν, διετέθησαν δὲ λαμπρῶς κατὰ συμπλέγματα, τὸ κυριώτατον τῶν ὁποίων ἀπεικόνισεν ἡ εἰκονογραφικὴ ἐφημερὶς τῆς χώρας, πᾶσαι δ' αἱ ἐφημερίδες εὐοικῶς περιέγραψαν αὐτήν, ὡς ἐάν ἐπρόκειτο περὶ ἀγγλικῆς ἐκθέσεως· καὶ περὶ Ἀγγλοῦ ἐκθέτου. Τοῦτου ἕνεκα διένειμα ἐξ εὐγνωμοσύνης μέρος τῶν ἐκτεθειμένων, φρονῶν ὅτι παρέχω οὕτω καὶ ὑπηρεσίαν εἰς τοὺς αὐστροουγγρικοὺς βιομηχάνους.

Ἐν ᾧ ταῦτα ἐγίνοντο ἔφθασεν εἰς Καπstadt ἡν αὐστριακὸν τι πολεμικὸν σκάφος, τοῦ ὁποῦ οὐ πλοίαρχος καὶ οἱ ἀξιωματικοὶ ἐγκαρδιώτατα περιποιήθησαν ἡμᾶς. Τὸ πλοῖον τοῦτο ἦτο ἡ κορβέττα «Δούναβις», τὸν ὁποῖον ἐσπεύσαμεν νὰ ἐπισκεφθῶμεν καὶ αἰσθανθῶμεν οὕτω τὸν ἑαυτὸν μας ἐπὶ πατριωτικοῦ ἐδάφους ἐν ταῖς ἐκστρατείαις τῆς Ἀφρικῆς. Ὁ Δούναβις ὑπέστη δεινὴν τρικυμίαν ἀπὸ Γιβραλτάρης μέχρι τοῦ Ἀκρωτηρίου, εἶχε δὲ 300 ἄνδρας ἐπάνω του, οἵτινες πάντες διετέλουν ὑγίστατοι. Διήλθον ἐν αὐτοῦ ὥραιās καὶ ἀνελπίστους στιγμᾶς, τὰς ὁποίας οὐδ' ὠνευρούμεθα κατὰ τὴν εἰς Καπstadt ἡν ἀφίξιν μας, Κρίμα ὅτι αἱ ἡμέραι ἐκεῖναι ἦσαν ὀλίγαι καὶ τὸ πλοῖον ἀπῆρε μετ' ὀλίγον!

Ἐνεκα τῆς ἀρνητικῆς στάσεως τῆς κυβερνήσεως τοῦ Ἀκρωτηρίου ἠναγκάσθην νὰ ἐγκαταλίπω τὸ σχέδιον τῆς προηγουμένης ἐξερευνητικῆς τῆς χώρας ἐκείνης, τὰ δὲ 164 κιβώτια μου νὰ περιορίσω εἰς τὸ ἐλάχιστον. Καὶ πάλιν ὅμως τὰ ἐναπομείναντα πράγματα ἦσαν τόσα, ὥστε ἐχρειάσθην ν' ἀγοράσω καὶ τρίτην φορτηγὸν ἄμαξαν ἀντὶ 150 ἀγγλικῶν λίτρων, τοῦτο δὲ ἐξήντηλε τὰς ὑπὸ τῶν ἐν Αὐστρίᾳ φίλων καὶ προστατῶν μου σταλαίσας μοι βοηθείας. Δυστυχῶς ὅμως δὲν ἦτο δυνατόν νὰ γίνῃ ἄλλως, ἔπειτα δ' ἐσκεπτόμην ὅτι τοῦτου ἕνεκα θὰ ἡδυνάμην νὰ κάμω ὀγκωδεστέρας καὶ τὰς ἐπιστημονικὰς συλλογὰς μου.

Ἡγοράσθη λοιπὸν ἡ ἄμικα. ἐπρομηθεύθησαν δύο ἀκόμη ἄμικα καὶ τὰ πάντα ἐφρίνοντο ἔτοιμα πρὸς ἀναχώρησιν εἰς τὸ ἐσωτερικόν, ὅτε αἰφνης νέαι δυσκολίαι ἐπαρουσιάσθησαν, διὰ τὰς ὁποίας δις ἐνόμισα ὅτι ἦτο προωρισμένον νὰ μὴ ἐγκαταλίπω τὴν Καπstadt. Ἀπεχαιρέτων τοὺς φίλους καὶ τοὺς δημοσιογράφους, ἡτοιμαζόμεν δὲ νὰ ἐξέλθω τοῦ γραφείου τοῦ Χρόνου τοῦ Ἀκρωτηρίου, ὅτε ὁ φίλος μου St. Iedger μετ' ἡρώτησεν, «Ἐξησφαλίσθητε ὡς πρὸς τὴν δημοκρατίαν τῆς Τρανσβάλης;» — «Τὴν δημοκρατίαν τῆς Τρανσβάλης; Οὐδέποτε ἔσχον διακρίσεις πρὸς αὐτήν, ὥστε νὰ ρωθῶμαι δυσάρεστα ἐξ αὐτῆς.» — «Ναί, ἀλλ' οἱ δασμοί;» — «Οἱ δα-

σμοί; — Ποίαν ἐπιρροὴν ἔσχον αἱ λέξεις αὐταὶ ἐμῶν! Μόλις ἐκρατήθην ὁρθίως. Ἡ εἰδήσις ὅτι οἱ Ματαβέλοι ἐκήρυξαν πόλεμον κατὰ τῶν Εὐρωπαίων δὲν θὰ μὲ συνεκίνηι τόσον. Ὁ δασμὸς κατήντησε κακὸν φάσμα δι' ἐμέ. Τότε ἔμαθον ἡ δημοκρατία τῆς μεσημβρινῆς Ἀφρικῆς, ἡ πολιτεία, τὴν ὁποῖαν ἱδρύσαν βορειότερον τῶν ἀγγλικῶν κτήσεων οἱ Ὀλλανδοί, οἵτινες δὲν ἤθελον νὰ ἐξαγγλισθῶσιν, εἶχον ἐπιβάλει βαρεῖς δασμοὺς ἐπὶ ὅλων τῶν εἰσαγομένων ἡ διερχομένων δι' αὐτῆς πραγμάτων. Ἡ διαταρῆ αὕτη δὲν ἦτο βεβαία εἰς πάντας γνωστὰς. Γρηγοτέρον δὲν ὑφίσταντο τοιοῦτοι δασμοὶ καὶ διὰ τοῦτο ἡγγόνουν τὸ πρᾶγμα. Ἐν τούτοις τὸ πρᾶγμα ὑπῆρχεν ἤδη καὶ ἔπρεπε νὰ διορθωθῇ. Ἐπὶ τῆς φησα πάραυτα εἰς Πρετώριαν, πρὸς τὸν κ. Βονγκραμμάτῃ τῆς ἐπικρατείας ἐν τῇ δημοκρατίᾳ, παρακαλῶν νὰ μοι ἀφήσῃ ἐλευθέραν δασμῶν τὴν διόδον. Δυστυχῶς τὸ τηλεγραφικὸν σύρμα ἦτο βεβλημένον, ὥστε ἤργησεν ἡμέρας τινὰς ἡ ἀπάντησις, ἦτο ὅμως αὕτη ἀκριβῶς εὐάρεστος. Ἡ δυνάμην δὲν ὡς ἐρευνητὴς καὶ περιηγητὴς νὰ διέλθω ἀνεόχλητος τὴν χώραν τῶν Βορέων.

(ἀκολουθεῖ.)

ΔΙΑΤΙ ΔΕΝ ΕΜΟΝΟΜΑΧΗΣΕ!

(Διήγημα Camille Berru)

Τὴν πρωτὴν τῆς ἐπετείου τοῦ ὀνόματός του ὁ κ. Γεώργιος Πελερέν δὲν ἔλαβε τὸν κόπον νὰ ἐγερθῇ τῆς κλίνης του, διότι δὲν ἐκοιμήθη διόλου.

Φυσικῶς, εἶχε τὸ πρόσωπον ὠχρὸν, τοὺς ὀφθαλμοὺς περιβεβλημένους ὑπὸ κυανῆς γραμμῆς· ἡθιῶς δὲν ἤξιζε περισσώτερον· μίξ καὶ μόνη λάμψις ἐφώτιζε τὰ σκότη τῆς φαντασίας του. Ἐχρειάζετο εἰκοσι φράγκα καὶ δὲν εἶχεν οὔτε πεντάραν. Ἀφ' ἐσπέρας εἶχεν ἀποταθῇ εἰς πολλοὺς συμφορητὰς φίλους του, ἀλλ' αὐτοὶ ἀντὶ ἀπαντήσεως περιορίζοντο εἰς τὸ νὰ δεικνύωσι τὰ κατὰ θυλάκιά των ὃ μὴν ἐτελείωνε καὶ εὐκολότερον ἦτο ν' ἀνέμῃ τις λευκὸν κόσμον εἰς τὸ Quartier Latin παρὰ ἐν φράγκον.

Στὸ διάβολο! ἐπιθύρειν ἐνδύμενος, τὴν ἀνοσιὰ ποῦ ἔκαμεν ἐκεῖνος ὁ πατέρας... νὰ μὴ συλλογιθῇ ὅτι σ' τὴν ἑορτῇ μου χρειάζομαι χρήματα... πῶς; διάβολο θὰ ξεφορτωθῶ τὸ θυρῶρ, τὸ γκαρσὸν τοῦ ξενοδοχείου καὶ χιλίους δυὸ ἄλλους.

Αἶφνης ἐνῶ ἐκρέμουν τὸ μέλαν ἐπανωφόριόν του ἔπληξε τὸ μέτωπον διὰ τῆς χειρὸς φωνῶν. Εὐχα! Ἐνεθυλήθη τὸν φίλον του Ἰούλιον Βινιὰλ ὅστις πρὸ ἐνὸς ἔτους εἶχε κληρονομήσει χωρὶς ὑπερβολῆς πεντακοσίας χιλιάδας φράγκων. Ἦσαν ἀρετὰ καλὸι φίλοι μὲ κοινὸν τὸ βαλάντιον κατὰ τὰς ἀποφράδας ἡμέρας. Πρὸ ἐνὸς ἔτους ὁ Ἰούλιος κατόκει ὡς παλαιὰν ἐπαυλιν εἰς τὴν ἐξοχὴν Μαντὲν, πρὶν δὲ ἀναχωρήσῃ ἔδωκε τὴν διεύθυνσίν του εἰς τὸν Πελερέν καὶ τὸν ὑπεχρέωσε νὰ υπάγῃ νὰ τὸν ἐπισκεφθῇ.

— Δὲν ἐξεπλήρωσα ἀκόμη τὴν ὑποχρέωσίν μου...

τοῦ χρεωστῶ μίαν ἐπίσκεψιν. Ἰδοὺ κατ'ἀλληλος εὐ-
καιρία νὰ μοῦ δανείσῃ καὶ εἰκοσι φράγκα. Τὸ κακὸ
εἶνε ποῦ θὰ περιπατῶ μία ὥρα ὡς ποῦ νὰ τὸν εὕρω·
δὲν πειράζει («τὰ καλὰ κόπῳ κτῶνται.»)

Ῥεῖκλινῃσεν ἀποστολικῶς· τὴν ἐβδόμην καὶ τέ-
ταρτον εἰσῆρχετο εἰς τὴν οἰκίαν τοῦ φίλου του.

Τὸν εὗρε καπνίζοντα σιγάρον εἰς τὸν κήπον.

Ὁ Ἰούλιος εἶχε κήπον καὶ σιγάρα ; Λοιπὸν ἐσώθη.

— Πῶς ; τοῦ λέγει, εἶσαι σὺ Γεώργιε ; Δὲν σ'
ἐπερίμενα νὰ ἔλθῃς καὶ πρὸ πάντων τὴν ἡμέραν
τῆς ἐορτῆς σου. Οὐχ ἤττον σὲ ἐκτιμῶ πάντοτε διότι
ἀπὸ ἐγκαταλείπεις τοὺς φίλους σου ὅταν γίνωνται
πλούσιοι θὰ πῇ πῶς δὲν εἶσαι ἀπὸ τοὺς κοινούς φί-
λους. Πᾶμε νὰ πιοῦμε ἓνα ποτήρι μαδέρα.

Ὁ κύριος Πελερέν ἰδέχθη, οὐχ ἤττον κατελήφθη
ὑπὸ μεγάλῃς στενοχωρίας ἐπιστάτης τῆς ὥρας νὰ
ἐξηγήσῃ εἰς τὸν φίλον του τὸ αἴτιον τῆς προϋνῆς
τοῦ ἐπισκέψεως. Τοῦτο περετῆρησε καὶ ὁ Ἰούλιος.

— Εἶσαι λυπημένος, τῷ λέγει.

— Εἶνε ἀληθές, εὐρίσκειται χωρὶς λεπτὸ.

— Πῶς ; ἀνεφώνησεν ὁ Ἰούλιος μὲ ὕψος ἐκπεπληγ-
μένων, ἔχεις ἀνάγκην χρημάτων, σὺ ;

— Πῶς ὄχι ; γνωρίζεις καλῶς ὅτι πρώτη φορά δὲν
μοῦ συμβαίνει οὕτῳ.

— Δὲν λέγω ὅχι... ἀλλὰ τώρα ;

— Περιετότερον τώρα παρ' ἄλλοτε, ἀνέκραξεν ὁ
Πελερέν δυσανασχετῶν πως. Γνωρίζεις καλῶς ὅτι
ἐγὼ ἀκόμη δὲν ἐκληρονόμησα...

— Δὲν λέγω τὸ ἐνάντιον. Πλὴν εὔρες καὶ τι κα-
λῆτερον ἀπὸ κληρονομίαν.

— Τί ; δὲν καταλαμβάνω τί λέγεις.

— Ἐγεις τὴν βαρυνίδα σου, τὴν κόμησάν σου,
μίαν γυναῖκα τοῦ κόσμου ἐπὶ τέλους, εἰς τὸν οἶκον
τῆς ὁποίας πηγαίνεις κάθε Πέμπτη καὶ ὥσως καὶ συ-
χνότερα, καὶ μοι κάνεις τὸ μισο-κακόμοιρο Πελερέν
φίλε μου ; Ὁ Γεώργιος ἐπνίγετο ἐκ τῆς ὀργῆς. Ἡ
ἀπειρία τοῦ ἤτο μεγάλῃ, διὰ τὸν ἀγενῆ καὶ μυ-
σαρὸν σκοπὸν ὃν ὁ φίλος του ἀπέδιδε εἰς τὰς ἐπι-
σκέψεις του πρὸς τὴν μόνον ἣν ἠγάπησε καὶ ἠγάπα.
Ἡ εὐλάβεια ἦν ἔτρεπε πρὸς τὴν νεαρὰν χήραν Λουί-
ζαν Κλερώ, ὁ ἔρωσ πρὸς τὴν παιδίσκην ἐκείνην ἦν ἐ-
κκαλεῖτο ὡς ἄγγελον, ἡμαυρώθη ἐκεῖ ἐνώπιόν του,
διὰ τῆς αἰσχροτέρας ἐρμηνεύσεως.

— Τίς σὰς τὸ εἶπε, τῷ λέγει ὡχρειῶν ἐκ λύσεως.

— Ὅλος ὁ κόσμος μὰ τὴν πίστι μου. Σὺ μόνος
σοι λέγεις ὅπου σταθῇ πῶς ἐπισκέπτεσαι μίαν νέαν
χήραν πλούσιαν...

— Ἐπειτα ;

— Ἀλλὰ μοὶ φαίνεται ὅτι τοῦτο ἀρκεῖ. Δὲν πι-
στεύω ἄνθρωπος ἔξυπνος καθὼς σὺ νὰ πηγαίνῃς μό-
νον καὶ μόνον διὰ νὰ τῆς λέγῃς τὰ νέα τῶν Πα-
ρισίων.

— Καὶ ὑποθέτεις ; προσέθηκεν ὁ Πελερέν θέλων
νὰ πῇ μὲχρι τρυγὸς τὸ ποτήριον, διὰ νὰ τῷ ζητήσῃ
ὑπερτον ἐν ἑλῶ τῷ δικαίῳ του ἱκανοποίησιν.

— Ὑποθέτω ὅτι δὲν εἶσαι διόλου ἀνόητος καὶ
ὅτι δέχσεαι σήμερον μὲ τὸ ἓνα χεῖρ, ὅτι ἐξόδευτας
μὲ τὸ ἄλλο.

— Ἰούλιε Βινιάλ, λέγει ψυχρῶς ὁ Πελερέν, ἐκεῖ-

νοι οἵτινες σοὶ ἔδωκαν τὰς ρυπαρὰς αὐτὰς πληροφο-
ρίας ψεύδονται, καὶ σὺ ὅστις τὰς ἐπαναλαμβάνεις,
εἶσαι συκοφάντης καὶ ἄτιμος ! Ὁ Ἰούλιος ἀνεκίρ-
τησεν· ἔμεινεν ἀκίνητος διστάζων ἐπὶ τινι δευτερό-
λεπτα. Ἐπειτα ὕψωσε τὴν χεῖρα... Ὁ Καμαρέν ἐ-
σταύρωσε τὰς χεῖρας του καὶ ἐπλησίασεν ἐν βῆμα·
ἀλλ' ἡ χεῖρ τοῦ Ἰουλίου ἐπανεπέσε κατὰ μῆκος τοῦ
σώματός του.

— Ἐ καλὰ ! δὲν κτυπᾷς ; Ἐν ῥάπισμα περισσό-
τερον ἢ ἐλιγώτερον τί πειράζει ; Ὅθ' τὸ ἐδεχόμεν
καὶ αὐτὸ καὶ θὰ τὸ ἐπρόσθετον εἰς τὸν λογαριασμὸν
σου...

— Μὲ τὸ χεῖρ καλὰ, ἀλλὰ μὲ τὸ πιστόλιον ; ἀν
ἀγαπᾷς πᾶμε νὰ κώμωμεν ἓνα γῦρον εἰς τὸ δάσος.

— Καλῶς. Περιμένει νὰ φωνάξω δύο γείτονας, οἱ
ὁποῖοι πιστεύω ὅτι δὲν θὰ μοὶ ἀρνηθῶσι νὰ γίνωσι
μάρτυρες.

I I

Μετὰ ἐν τέταρτον ὁ Πελερέν μετὰ τοῦ ἀντιπά-
λου του καὶ τῶν μαρτύρων δικηθύνοντο πρὸς τὰ ἐν-
δον τοῦ δάσους· ὁ Βινιάλ, χωρὶς νὰ ἀναφέρῃ τὸ πα-
ραμικρὸν ὅπερ νὰ θίγῃ τὴν ὑπόληψιν τῆς Λουίζης
Κλερώ ἐξήγησεν εἰς τοὺς μάρτυρας τὴν ὑπόθεσιν.

Πλὴν δύο λέξεις περὶ τῶν μαρτύρων.

Ὁ εἰς ἐκαλεῖτο ἀντικόμης Ἀδριανὸς-Δὲ Λουσαῖν,
ὁ ἔτερος σὶρ Φραγκίσκος Χάδλεϋ, Ἀγγλος, τέλειος
λέων. Καὶ οἱ δύο μὲ τὰ κομψὰ των ὑποδήματα καὶ
τοὺς καινοὺς γείεις πῖλους, εἶχον τρόπους καὶ συνομι-
λίαν προδίδοντα ὅτι ἦσαν ἐκ τῆς ὑψηλοτέρας ἀρι-
στοκρατίας. Ὁ ταλαίπωρος Πελερέν ἂν καὶ εἶχε κα-
πως ὀλίγην πείραν τοῦ καλοῦ κόσμου ἐστενοχωρεῖτο
ἀρκετὰ ἐμπροσθεν τῶν δύο ἐκείνων δανδήδων ὧν οἱ
εὐγενεῖς τρόποι τὸν ἐστενοχώρουν ἐπὶ μᾶλλον· ὁ Ἀγ-
γλος τὸν ἐθεώρει διὰ τοῦ κανθοῦ τῶν ὀρθαλμῶν του,
περιφρονητικῶς. Φαίνεται ὅτι δὲν τῷ ἐνέπνευε τὴν
ἐλαχίστην ὑπόληψιν τὸ χονδρὸν ἐπανωφόριόν του καὶ
ἡ σκόνη ἐξ ἧς ὁ κ. Πελερέν ἤτο κατάρυτος ὡς ἐκ
τῆς μακρᾶς πορείας του. Μίαν στιγμὴν ἔλαβε τὸν
Ἰούλιον κατὰ μέρος καὶ τῷ λέγει· ἀπορῶ πῶς κα-
ταδέχσεαι νὰ κτυπηθῇς μὲ τέτοιον ὑπακείμενον.

Ὁ Πελερέν μὲ ὅλην τὴν δύσκολον θέσιν εἰς ἣν ἀ-
νεπίστως εὐρέθη, ἤτο ἀποφασισμένος νὰ ἐκδικήσῃ
τὴν ὑπόληψιν τοῦ εἰδώλου του μέχρι τέλους. Ἀν-
δρείας δὲν ἐστρεφεῖτο, πρὸς δὲ ἤτο καὶ σκοπευτὴς
τέλειος.

Οἱ μάρτυρες ἐπράξαν ὅτι, ἡ θέσις των ἀπῆτει·
ὅταν ἐστήσαν εἰς ἀδενδρον μέρος, προσεπάθησαν νὰ
συμβιβάσωσι τοὺς ἀντιπάλους.

— Κύριε, λέγει ὁ Δὲ Λουσαῖν πρὸς τὸν Πελερέν,
ἐσκέρθητε καλῶς, προσέχλλοντες τὸν φίλον μας Βι-
νιάλ, περὶ τοῦ σοβαροῦ ἀποτελέσματος τὸ ὁποῖον
δύναται νὰ ἐπέλθῃ ;

— Ἐντελῶς, κύριε. Καὶ ἂν θέλετε, ὅσας συκο-
φαντίας ἐξεσπόμεν ὁ κύριος Βινιάλ ἐναντίον, προ-
σώπου προσφιλούς μου τις ὑπόμενον ἐκ προμελέτης.
Ἐν τῷ ἀπαντήσω ὡς ἔτρεπε νὰ ἀπαντήσῃ πᾶς τί-
μιος ἄνθρωπος. Αὐταὶ αἱ περιπτώσεις θὰ ἦσαν ἐπι-
βαρυντικαὶ δι' ἐμὲ εἰς τὴν αἴθουσαν τοῦ πρωτοδι-
κείου, ἐδῶ ὅμως ὄχι.

— Ἐπιτρέψατέ μοι νὰ σὰς εἶπω κ. Πελερέν, λέγει μειδιῶν ὁ κ. Λουσσάκ, ὅτι δὲν ἐφέρθητε μεθ' ὅσης λέγετε ἀταραξίας· παρεξηγῶν τις τοὺς λόγους τοῦ φίλου του καὶ ἀπαντῶν δι' ὕβρεων καὶ προσκλησεως εἰς μονομαχίαν εἰς τοὺς ἀστείτους· του, δεικνύει ὅτι ἀπώλεσε τὴν δύναμιν τῆς ψυχραιμίας. Ζητήσατε λοιπὸν συγγνώμην ἀπὸ τὸν κ. Βινιάλ ὅτι ἀσυνειδήτως καὶ ἐν στιγμῇ μεγάλου ἐρεθισμοῦ τὸν ἐξυβρίσατε, καὶ εἶμαι βέβαιος ὅτι ὁ ἀντίπαλός σας θὰ ὁμολογήσῃ ὅτι εἶχεν ἄδικον ἐκστομίσας ἀστείετητας καὶ πως προκλητικῶς.

Ὁ Πελερέν ἤρχισε νὰ συγκινηθῇ ἐκ τῶν πειστικῶν λόγων τοῦ μάρτυρος, καὶ θὰ ἐδέχετο συμβιβασμὸν, ἂν ἡ εἰκὼν τῆς ἐρωμένης του ἐξυβρισθείσης δὲν παρίστατο ἀενάως εἰς τὴν φαντασίαν του. Ἀπωθῶν τοὺς συμβιβαστικὸς λόγους, ἐπέμενε εἰς τὴν μονομαχίαν.

— Οἱ σκοποὶ σας εἶνε γεναῖοι καὶ τίμιοι· ὁ σκοπὸς σας ἱερός, κύριε δὲ Λουσσάκ...

Ὁ Ἰούλιος Βινιάλ κρίνων ἐκ τῆς ἀρχῆς τῆς ἀπαντήσεως ταύτης τοῦ Πελερέν ὅτι πᾶς συμβιβασμὸς ἦτο ἀδύνατος, ἤρξατο ἀφαιρῶν τὸν ἐπενδύτην, ἵνα μείνῃ μόνον μετὰ τὸ ὑποκάμισον ὡς εἴθιστα.

Ἰδὼν τὸ κίνημα τοῦτο ὁ Πελερέν ἠσθάνθη ἀνεκφραστον ταραχὴν, αἱ ιδέαι του ἐσυγχίσθησαν καὶ ἐτελειώσε τὸν λόγον λίαν ταπεινωτικῶς, ἐν ἀντιθέσει πρὸς τὴν ἀπότομον ἐπιμόνην ἣν μέχρι τῆς στιγμῆς ἐκείνης εἶχε δειξέι, ἀποκρούων πάντα συμβιβασμὸν.

— ... καὶ ὡς ἐκ τούτου θὰ ἤμην πολὺ ἔνοχος ἐὰν δὲν ὑπεχώρουν εἰς τοὺς φρονίμους λόγους σας. Δὲν δύναμαι νὰ λησμονήσω τὴν παλαιὰν φιλίαν ἣτις με συνδέει μετὰ τοῦ Ἰουλίου Βινιάλ. Ἀς ἐναγνωρίσῃ ὅτι ἡ ἀφορμὴ ἐδόθη παρ' αὐτοῦ, καὶ θὰ ὁμολογήσω εὐχαρίστως ὅτι ἀφορηθῆσθαι ὑπὸ τοῦ θυμοῦ καὶ ἀσυνειδήτως τὸν ἐξύβρισα.

Ἀντὶ ἀπαντήσεως ὁ Ἰούλιος ἐφόρεσε πάλιν τὸν ἐπενδύτην του, ἐπλησίασε τὸν Πελερέν καὶ τῷ ἔτεινε τὴν χεῖρα ἣν ἐκεῖνος ἐθλίψεν ἐγκαρδίως.

— Ὠραῖα! ἐφώνησεν ὁ κ. Ἀδριανὸς δὲ Λουσσάκ.

Ὁ κύριος Χάβλεϋ δὲν εἶπε τίποτε, ἠρέσθη μόνον νὰ βλέπῃ περιφρονητικῶς τὰ διατρέχοντα.

Τὸν κύριον Πελερέν ἐθέριζε ῥοδερὰ ὁ τρόπος τοῦ Ἀγγλου ἀποτομῇ νὰ τὸν πλησιάσῃ.

— Κύριε, μοὶ φαίνεται ὅτι δὲν εὐχεστήθητε διὰ τὴν εὐχάριστον τροπὴν ἣν ἔλαβον τὰ πράγματα.

— Ὡ! yes, ἀπεκρίθη ταχέως ὁ Ἀγγλος, προτείνων περιφρονητικῶς τὸ κάτω χεῖλος, εὐχαριστήθην πολὺ.

— Ἐλθὲ νὰ προγευματίωμεν εἰς τὸ σπῆτι μετὰ τῶν κυρίων...

— Δὲν θὰ δυνήθω, ἂν καὶ τὸ ἐπιθυμῶ πολὺ Ἰούλιε· ἔχω... τὴν πρῶταν... μίαν συνέντευξιν εἰς...

— Ὑπάγετε μετὰ τὸ προγευμα· μόλις εἶνε δευτὴ καὶ μετῴ!

— Ὁκτώ· τόσον ἀργά· θὰ ἀναγκασθῶ νὰ τρέξω.

Ὁ Πελερέν ἀπεχαιρέτισε ταχέως τὸν Βινιάλ καὶ ἠρνήθη ἐπιμόνως νὰ δευρὸν ὄμ· εἰκοσι ἀλλὰ χαρτονομίσμα ἐκατοντάδραχμον τὸ ἐπὶ δὸν ὁ φίλος του

ἰδιαιτέρως ἐπέμενε νὰ τῷ δανείσῃ· ἐχαιρέτισε τοὺς μάρτυρας καὶ ἀπεμακρύνθη μετὰ ταχέα βήματα. Πήτε λεπτά ἂν ἔμεναν, ἀρκεύτως θὰ προσεβάλλετο ὑπὸ συμφορήσεως. Ἐτρέξεν ἐπὶ πολλὴν ὥραν. Ὅταν ἐβεβαιώθη ὅτι ἦτο μόνος, κατέπεσε καθίδρως ἐπὶ τοῦ ἐδάφους, ἐξέτεινε τὸν γρόνθον του εἰς τὸν οὐρανόν, κλαίων ἐκ τοῦ θυμοῦ του ὅτι ἀρῆσεν ἀτιμώρητον ἐκείνον ὅστις ἐξύβρισε τὸ τιμιώτερον πρᾶγμα τῆς καρδίας του. Καὶ εἶχε πληρέστατα δίκαιον ὁ δυστυχὴς Πελερέν. Φαντάζεσθε τί τὸν ἔκαμε νὰ ἐπισθοδρομήσῃ, τί τὸν κατέστησεν ἀνάνδρον καὶ γολοῖον ἐμπροσθεν τοῦ φίλου του καὶ τῶν δύο ξένων; Ὅχι βέβαια. Καὶ δικαίως, διότι ἦτο τὸ ἐλεεινότερον, τὸ ἀθλιέστερον ὅλων τῶν ἐμποδίων ἐξ ὧν συνέβησαν ποτὲ εἰς τὰς μονομαχίας. Στοιχηματίσω ὅτι δὲν θὰ τὸ μαντεύσῃτε ποτὲ· καὶ ὅμως εἶνε ἀπλούστατον. Βλέπων ὁ Πελερέν τὸν Ἰούλιον Βινιάλ ἀφαιρῶντα τὸν ἐπενδύτην του, ἐσκέφθη ὅτι ἦτο ὑποχρεωμένος νὰ πράξῃ τὸ ἴδιον. Ἀλλ' ἐπ' οὐδενὶ λόγῳ θὰ τὸν κατέπειθέ τις ν' ἀφαιρέσῃ τὸν ἰδικόν του τὴν στιγμὴν ἐκείνην, ἐμπροσθεν τῶν δύο λεόντων, διότι δὲν ἐφόρει καὶ ἄρὸν ὑποκάμισον.

(Μετάφρ. Α. Χ. Δραγάσης)

ΠΑΓΚΟΣΜΙΟΣ ΗΧΩ

Ἀντιδιαβρωτικόν. Πρόσφατα πειράματα ἀπέδειξαν ὅτι ὁ στακτίτης εἶνε λαμπρὸν ἀντιδιαβρωτικόν, δυνάμενον νὰ χρησιμεύῃ πολὺ ἐπιφαινωδῶς πρὸς χρωματῶσιν μεταλλικῶν ἐπιφανειῶν ἐκτεθειμένων εἰς τὰς ἀτμοσφαιρικὰς μεταβολάς, καθότι οὔτε ἡ θερμότης οὔτε τὸ ψῆγμα, ἀλλ' οὔτε καὶ τῶν ὀξέων ἡ ἐνέργεια ἐπιδρῶσιν ἐπ' αὐτοῦ.

Τριπλῇ διὰ τοῦ στακτίτου ἐπιχρωματῶσι διατηρεῖ ἐπ' ἀόριστον τὰς μεταλλικὰς ἐπιφανείας, ὡς καὶ τὰς ξυλῖνας, μετὰδίδει δὲ εἰς αὐτὰς ἀμετάβλητον καὶ στερεὰν στιλπνότητα.

Νέον νημα τοσείδος φυτόν. Ὁ ἐκ Ἀθην κ. Μ. Ι. δὲ Τουάτζ ἀνεκοίνωσεν εἰς τὴν Ἀκαδημίαν τῶν Ἐπιστημῶν ὅτι ἐν Κίνα ὑπάρχει νημα τοσείδος τι φυτόν, ὅπου ὀνομάζει ἐξωτικὸν ἀνὰ νάβιν, βεβαίως δὲ ὅτι ἐν τῇ χώρᾳ ἐκείνῃ δὲν κοστίζει εἰμὴ 1 1/2 ἔως 2 λεπτά κατὰ λίτρον, ἐν Μασσαλίᾳ δὲ θὰ κοστίζει 3 λεπτά κατὰ λίτρον, ἐνῷ ὁ συνήθης κάνναβις στοιχίζει, ἀναλόγως τῆς ποιότητός του, ἀπὸ 20 μέχρι 23 λεπτῶν.

Διὰ τοῦ νημα τοσείδος τούτου φυτοῦ δύναται τις νὰ κατασκευάσῃ τὰ λεπτότερα ὑφάσματα, ἀναλόγως τῆς ἐπεξεργασίας. Αἱ δὲ ἱνὲς του εἶνε τὴν ἀδυνάτοι ὥστε δύναται τις νὰ κατασκευάσῃ ἐξ αὐτῶν νῆμα πρὸς οὐρὴν, χωρὶς νὰ τὸ στρίψῃ.